

HET ROMMELT IN DE ROMMELKAMER

een klucht

van LODE POOLS

JULLIE WILLEN DIT WERK OPVOEREN?

Hoe geraken jullie aan tekstbrochures?

- Jullie vragen schriftelijk een losbladige tekstbrochure bij:
LODE POOLS, Kerkstraat 21, 3560 Lummen.
- Hiermee kopiëren jullie zelf het gewenste aantal exemplaren.

Of elektronisch

Jullie vragen de tekstbrochure aan op het mailadres
vtadigitaal @ gmail.com

TOELATING TOT OPVOERING?

Neem vooraf contact op met:de auteur

en met SABAM, Aarlenstraat 75-77, 1040 Brussel.

PERSONAGES:

ELLY, kamermeisje	(25 jaar)
WERNER SEVEREYNS, hotelgast	(70 jaar)
MIMI, zijn vrouw	(70 jaar)
XAVIER, chef-kok	(40 jaar)
MERCEDES, masseuse	(35 jaar)
ADELIN BONSOIR, zakenman	(50 jaar)
LAURENCE, zijn vrouw	(45 jaar)
DAVID, notarisklerk	(45 jaar)
DALIDA, poetsvrouw	(50 jaar)
ELIAS, professor	(45 jaar)
GITTE, hostess	(30 jaar)
THOMAS JAEGERMEISTER, sociaal controleur	(35 jaar)

DECOR:

Een ouderwetse slaapkamer die nu dienst doet als rommelkamer.

Achteraan in het midden een hemelbed.

Links voor bevindt zich de badkamerdeur. Verder zien wij tegen deze wand een oude kleerkast, een reuze kerstboom en een paravent.

Tegen de achterwand rond het bed zien wij enkele kapstokken en nachtkastjes.

Rechts voor staat er een sofa met daarover een laken tegen het stof. Daarachter een linnenkar vol gebruikt beddengoed. Boven de linnenkar hangt er een stilstaande koekoeksklok. Daar achter een groot reclamebord, dat een corpulente, rijk geklede vrouw voorstelt. Onderaan op de vrouw staat er in grote letters "HOTEL VICTORIA". Het gezicht van deze vrouw kan worden weggenomen, zodat een van de spelers zijn hoofd in de opening kan steken.

Achteraan rechts bevindt zich de deur naar de gang.

Voor het bed staat er een grote kist.

Voor de rest rommel naar keuze.

EERSTE BEDRIJF

(Achter de paravent staat Mercedes, de masseuse, zich aan te kleden. Af en toe komt haar naakte arm van achter de paravent vandaan, om een kledingstuk van de staande kapstok te nemen. Xavier, de chef-kok, komt uit de badkamer. Hij doet zijn hemd aan, en knoopt het dicht. Hij merkt de naakte arm van Mercedes.)

XAVIER- (Geamuseerd) Heb jij hulp nodig?

MERCEDES- Dat zou jij willen, hè!

XAVIER- Ik ben altijd heel gedienstig.

MERCEDES- Dat heb ik daarstraks gemerkt bij het uitkleden.

XAVIER- (Erg opgetogen) Het heeft mij deugd gedaan!

MERCEDES- (Plagerig) Die douche?

XAVIER- En wat eraan voorafging! Zo'n oud hemelbed is nu niet bepaald het van het, maar in volle bezigheid valt het nog best mee.

MERCEDES- (Geamuseerd) Ik heb jou inderdaad niet horen klagen.

XAVIER- (Geamuseerd) Ik klaag niet gemakkelijk.

(Mercedes komt van achter de paravent.)

XAVIER- (Geamuseerd) Hoeveel is 't voor die massage?

MERCEDES- Dit soort "massage" is gratis, ten minste voor jou.

XAVIER- (Plagerig) De anderen moeten ervoor betalen?

MERCEDES- Er zijn geen anderen.

XAVIER- En ik moet dit geloven? Waar heb jij dan al die ervaring opgedaan?

MERCEDES- Je hebt die, of je hebt die niet.

XAVIER- (Geamuseerd) Jij bent ermee geboren?

MERCEDES- Ja.

XAVIER- (Erg vriendelijk) Wanneer kom jij mij opnieuw "masseren"?

MERCEDES- (Geamuseerd) Zodra dit nodig is.

XAVIER- Als chef-kok hier in hotel-restaurant "Victoria" moet

ik voortdurend in de potten en pannen roeren. Mijn schouders raken er constant door vermoeid.

MERCEDES- (Plagerig) Ah, het waren je schouders, die ik heb moeten masseren? Ik wist niet, dat die zo laag hingen.

XAVIER- Wanneer zie ik je hier terug?

MERCEDES- Zeg maar een dag.

XAVIER- Voor mij kan jij niet vaak genoeg komen.

MERCEDES- Ik heb ook nog "echte" klanten.

XAVIER- (Plagerig) Ah, jij bent een echte masseuse? Morgen?

MERCEDES- Da's wat vroeg. Overmorgen?

XAVIER- (Lichtjes ontgoocheld) Als 't niet anders kan. (Enthousiast) Ik probeer mij zolang in te tomen! Zelfde plaats, zelfde uur?

MERCEDES- Wij zijn het hier nu stilaan ~~gewoon~~.

XAVIER- Ik kijk er al naar uit!

MERCEDES- Kunnen wij hier geen kwaad?

XAVIER- In deze rommelkamer? Hier komt haast geen mens.

MERCEDES- "Haast" geen!

XAVIER- Geen!

MERCEDES- Zoek toch maar eens, of jij die sleutel van de gangdeur niet terugvindt.

XAVIER- Ik laat een schuifslot plaatsen hier aan de binnenkant.

MERCEDES- Dit heb jij mij al zo vaak beloofd.

XAVIER- (Plagerig) Ik vraag mij af, waarom jij zo ongerust bent. Jij mag worden gezien.

MERCEDES- (Plagerig) Ja, maar jij niet!

XAVIER- Mijn keukenhulpjes zijn nu wel klaar met de afwas en het opruimen. Ik moet stilaan aan de voorbereiding van het avondeten denken.

MERCEDES- Het bed is nog niet opgemaakt.

XAVIER- (Geamuseerd) Dit laat ik over aan jou! Jij hebt er het felst in rondgewoeld! Jij hebt het dooreengehaald.

MERCEDES- Jij hebt anders ook alles behalve stilgelegd!

XAVIER- (Plagerig) Ja, maar ik lag niet op de matras!

MERCEDES- Dit klopt! Dit heb ik ondervonden!

XAVIER- (Glimlachend) Volgende keer maak "ik" het bed op!

MERCEDES- Ook dit heb ik al vaker gehoord!

XAVIER- Deze keer meen ik het!

(Hij neemt haar in zijn armen.)

XAVIER- Jij bent fantastisch!

MERCEDES- Ah, jij weet het?

XAVIER- En jij wordt nog beter met de dag! Ik wou, dat het al overmorgen was!

MERCEDES- Jij recupereert blijkbaar vlugger dan ik.

XAVIER- (Op het bed duidend) Ik zou meteen kunnen herbeginnen!

MERCEDES- Overdaad schaadt! Als ik voorbij je keuken kom, tik ik nog even op het raam.

XAVIER- Doe dat!

MERCEDES- Tot overmorgen!

XAVIER- Tot gauw!

(Xavier vertrekt nogal gehaast. Meteen begint Mercedes het bed weer in orde te brengen.)

MERCEDES- (Geamuseerd) Het veld van eer! Hierop hebben wij zo-even volop slag geleverd! Lijf-aan-lijfgevechten! In het heetst van de strijd heeft mijn mannetje hier heel-wat zweet gelaten! Het laken is er nog klam van!

(Zij ruikt aan het laken.)

MERCEDES- Het ruikt niet alleen naar zweet, ook naar preisoep!
(Geamuseerd) Hoe kan het anders, als je met een chef-kok hebt te doen?

(Meteen wordt er aan de gangdeur gemorreld. Meteen gooit Mercedes het bed dicht. Vlug duikt zij weg achter de paravent. Elly, het kamermeisje, komt binnen, gevolgd door het koppel Mimi en Werner. Deze laatste zeult met twee zware koffers.)

ELLY- Kom erin!

MIMI- (Omkijkend) Waar blijf jij toch, Werner?

(Mimi ziet nu de kamer.)

MIMI- (Geschrokken) Oh!

ELLY- Staat de kamer je aan?

MIMI- Wat een rommel!

ELLY- Ik heb je verwittigd, mevrouw. Deze kamer wordt al jaren niet meer gebruikt.

WERNER- Deze kamer gaan wij toch niet huren?

MIMI- Hierover beslis ik!

WERNER- Maar enfin!

(Werner wil de koffers neerzetten.)

MIMI- Hou die nog even vast!

WERNER- Waarom?

MIMI- Omdat "ik" het zeg! (Tot Elly) Kan jij deze kamer wat opruimen?

ELLY- Dit is niet mijn taak, mevrouw. Hiervoor hebben wij poetspersoneel. Ik ben kamermeisje.

MIMI- Jij kan hier toch wat opruimen!

ELLY- De vakbonden gaan dit niet pikken, als ik iemand anders zijn werk afpak.

MIMI- Stuur dan het poetspersoneel hier zo vlug mogelijk langs!

ELLY- Dit is niet mijn bevoegdheid, mevrouw. Dit is de taak van onze bazin.

MIMI- De vrouw, met wie ik zo-even heb gesproken?

ELLY- Die jullie deze kamer niet wou verhuren, mevrouw. Als zij verneemt dat jullie hier toch logeren, gooit zij jullie er meteen uit. Als jullie hier stiekem willen blijven, zullen jullie het met mij moeten stellen.

WERNER- Wij zoeken iets anders, Mimi.

MIMI- Werner, bemoei je met je eigen zaken! Vijftig jaar geleden heb ik hier mijn huwelijksnacht doorgebracht.

ELLY- Met dezelfde man?

MIMI- Wat dacht jij?

ELLY- Dit kom je ook niet veel meer tegen.

MIMI- Ik wil die nacht hier nu overdoen!

WERNER- Dit kan toch ook elders!

MIMI- Werner, dit gebeurt hier!

WERNER- Mag ik dan eindelijk die zware koffers neerzetten?

MIMI- Zo gauw de juffrouw en ik tot een akkoord zijn gekomen!

WERNER- Haast je dan wat! Mijn armen worden met de minuut langer!

MIMI- Vermits deze kamer niet meer wordt gebruikt, moet er niet meer voor worden betaald?

ELLY- Toch wel!

MIMI- Je bazin weet van niets!

ELLY- Maar "ik" wel! Ik neem risico's, en ik zorg hier voor de bediening. Dit kan onmogelijk gratis.

MIMI- Jij wil dat geld in eigen zak steken?

ELLY- Zwart geld, voor zwart werk, mevrouw!

(Mimi kijkt vluchtig de kamer rond.)

MIMI- Vooral dit laatste klopt! Hoeveel vraag jij?

ELLY- 75 euro per dag, mevrouw.

MIMI- Ben jij gek?

ELLY- Beterkoop gaan jullie nergens iets vinden!

MIMI- Voor een rommelkot?

ELLY- Als jij slaapt, merk jij hier niets van, mevrouw.

MIMI- "Als" je slaapt!

ELLY- Heeft mevrouw zoveel wakker gelegen tijdens haar huwelijksnacht?

WERNER- Ik heb haar toen in ieder geval niet wakker gehouden!

ELLY- Jij was vermoeid?

WERNER- In ieder geval ben ik in slaap geraakt.

MIMI- De juffrouw heeft hier niets mee te maken, Werner! En sta jij daar nu nog altijd te houden met die reiskoffers?

(Meteen laat Werner de koffers zakken.)

WERNER- (Efg opgelucht) Eindelijk!

- MIMI- Daar toch niet! Wil jij misschien, dat ik mijn benen breek?
- (Duidelijk tegen zijn zin zet Werner de reiskoffers wat aan de kant.)
- ELLY- Kunnen wij de huur voor vandaag afrekenen?
- MIMI- Wij betalen alles na afloop.
- ELLY- Sorry, mevrouw, hier zijn er al al te veel plotseling verdwenen via de achterdeur. Iedere dag wordt vooraf betaald!
- MIMI- Werner, geef de juffrouw 75 euro!
- ELLY- Excuseer, mevrouw, dat was zonder btw. Met btw is dit 90,75 euro.
- MIMI- Jij betaalt hiervoor toch geen btw aan de belastingen!
- ELLY- Neen! Maar jij wel aan mij, mevrouw. Het is te nemen of te laten!
- MIMI- (Erg boos) 90,75 euro voor de juffrouw, Werner!
- (Meteen gaat Werner op zoek naar geld.)
- MIMI- Dit bed ligt zo slordig! En het is nog warm!
- ELLY- Dit kan niet!
- MIMI- Voel dan zelf! Warm en klam!
- (Voorzichtig verschijnt het hoofd van Mercedes even van achter de paravent.)
- WERNER- Dat is niet meer van onze huwelijksnacht!
- ELLY- Zoekt mevrouw iets?
- MIMI- Vijftig jaar geleden lag er op die bed een wit bedkussentje, met in rode letters: "God is liefde". Dit herinner jij je toch nog, Werner?
- WERNER- Ik heb daar toen niet zo op gelet.
- MIMI- Maar enfin! Ik heb dit nog tussen ons in gelegd, voor wij in slaap vielen!
- WERNER- Dan was het dat, wat ik die nacht heb gevoeld?
- MIMI- Is dit bedkussentje er niet meer?
- ELLY- Ik denk het niet, in ieder geval heb ik het hier nooit gezien. Vijftig jaar geleden...!

- WERNER- (Vriendelijk tot Elly) Da's van voor jouw tijd?
- ELLY- Inderdaad, mijnheer.
- WERNER- Als er tegenwoordig nog van die kussentjes bestonden, stond hier waarschijnlijk heel wat anders op... in het Engels!
- ELLY- Love is fun!
- WERNER- Bijvoorbeeld.
- MIMI- Wat wil dit zeggen, Werner?
- (Werner antwoordt niet, maar kijkt naar Elly.)
- ELLY- (Geamuseerd) Liefde is heel plezant!
- (Meteen wendt Mimi zich wat verontwaardigd af. Tussen Elly en Werner is er een geamuseerde blik van verstandhouding.)
- MIMI- Die kleerkast dateert nog van toen,... en ook die kist. Maar voor de rest...
- WERNER- (Geamuseerd) Zit de memel er nog niet in?
- MIMI- In die meubelen niet! Maar wel in jou!
- WERNER- (Wijst naar het reclamebord) Victoria stond toen buiten op de stoep!
- MIMI- Ook de koekoeksklok is er nog!
- WERNER- (Alles behalve enthousiast) Ja.
- ELLY- Was er iets met die klok?
- WERNER- (Aarzelt even) Eén moment leek onze huwelijksnacht echt op iets uit te draaien. Ieder ogenblik kon het vuurwerk worden afgestoken. Komt door ineens die onnozelaar uit zijn kot! "Koekoek!" Meteen lag mijn vrouw van het verschieten aan de andere kant van het bed!
- (Boos lonkt Werner naar de koekoeksklok.)
- WERNER- Ik durf wedden, dat hij het met opzet heeft gedaan! De onnozelaar!
- MIMI- Destijds hingen er hier ook van die mooie spreuken!
- WERNER- "God ziet u, hier vloekt men niet!"
- MIMI- Neen! Hier hing een schilderijtje vol margieten, met daaronder: "Waar de liefde groot is, is niets klein!"
- WERNER- (Nogal ironisch) Waarop zou dit hebben geslagen?

(Plots proest Elly het bijna uit.)

MIMI- En hier eentje met een bootje in de avondzon: "Een trouw hart is een veilige haven".

ELLY- (Geamuseerd) Tijdens jullie huwelijksnacht keken jullie schilderijtjes?

WERNER- Bij gebrek aan beters. Wij moesten toch "iets" doen.

MIMI- (Tot Elly) Jij ruimt het hier dus niet op?

ELLY- Neen, mevrouw.

MIMI- Goed! Dan is dit werk voor mijn man.

WERNER- Een teevee is hier niet?

ELLY- Dit kan moeilijk op een ongebruikte kamer, mijnheer.

MIMI- Jij dacht toch niet, hier de hele tijd teevee te kijken?

WERNER- Bij gebrek aan schilderijtjes.

MIMI- Wat is dat daar?

ELLY- De badkamer.

MIMI- Die was hier vroeger nog niet. Ginds in de hoek stond alleen maar een lavabo.

WERNER- Als Mimi zich daar stond te wassen, moest ik mij altijd omdraaien.

MIMI- Onnozelaar!

WERNER- Op de gang was er een gemeenschappelijke wc. (Geamuseerd) Vlak voor het slapen gaan moest ik daar in pyjama nogal eens aanschuiven tussen de jonge dames in negligé.

(Boze, vernietigende blikken van Mimi naar Werner. Mimi vindt de schoudertas van Mercedes.)

MIMI- Van wie is dit?

ELLY- Is die niet van jou?

(Elly neemt de tas over. Zij opent ze. Mercedes komt weer heel voorzichtig van achter de paravent gluren.)

ELLY- Er staat geen naam in.

WERNER- Misschien zit er een portefeuille in met een identiteitskaart.

ELLY- Een handdoek, allerlei crèmes,... en dit!

- WERNER- (Onschuldig) Ballonnetjes!
- ELLY- Condooms!
- WERNER- (Droogweg) Neen, dan is ze niet van onze Mimi.
- ELLY- Dadelijk leg ik die tas wel bij de verloren voorwerpen.
(Elly zet de tas op het bed.)
- ELLY- Mag ik jullie verzoeken, altijd gebruik te maken van de dienstlift? Nooit van de trap of de gewone lift! Ik wil niet dat onze bazin merkt, dat jullie hier logeren.
- WERNER- En om te eten?
(Stiekem komt Mercedes van achter de paravent vandaan. Zij neemt haar schoudertas van het bed. Meteen verdwijnt zij ermee achter de paravent.)
- ELLY- Eten doen jullie hier!
- MIMI- (Verontwaardigd) In dit rommelkot?
- ELLY- Ik bezorg jullie wel wat... mits betaling natuurlijk.
- MIMI- Wij eten aan een tafel! Aan een "propere" tafel!
- ELLY- Via de dienstlift geraken jullie naar buiten. Intussen laten jullie je zo weinig mogelijk zien! Niet op de gang rondlopen! Ik moet nu dringend verder, anders gaat onze bazin mij missen! Ik kom geregeld even langs.
(Elly wil de schoudertas van het bed nemen.)
- ELLY- Hé, waar is die schoudertas? Ik heb ze hier op het bed gezet!
(De beide dames kijken met een beschuldigende blik naar Werner.)
- WERNER- Ik ben er niet aan geweest. Er zat niets in, wat ik kan gebruiken!
- ELLY- Zo'n tas verdwijnt toch niet vanzelf! En onder het bed ligt ze ook niet!
- MIMI- Als wij ze terugvinden, bezorgen wij ze je wel.
(Elly kijkt nog altijd wat achterdochtig naar Werner.)
- ELLY- Ik hoop het! Tot straks!
(Elly vertrekt.)
- MIMI- Blijkbaar vertrouwt zij je niet. Jij hebt die tas toch niet aangeraakt?

WERNER- (Kregel) Waarom zou ik?
(Ook Mimi belonkt Werner nogal achterdochtig.)

MIMI- Van hier tegenover kunnen ze hier recht naar binnen kijken!

WERNER- Dat hindert niet, 's avonds doen wij de draperieën toch dicht.

MIMI- Maar overdag niet! Dan kunnen ze ons hier vanaf de overkant beloeren!

WERNER- (Geamuseerd) Jij mag nog altijd worden gezien.

MIMI- Ik wil hier wat privacy!

WERNER- Wat wil jij nu, dat ik doe? Hier met mijn armen wijd uiteen het raam staan afschermen?

MIMI- Ik wil, dat jij die paravent hier vlak voor het raam zet! Nu onmiddellijk!

WERNER- Zo'n lomp geval?

MIMI- Probeer!

WERNER- Je merkt meteen hoe onhandig hij is om dragen!

MIMI- Probeer!

WERNER- (Geamuseerd) En als er dan iemand achter zit? Misschien wel een knappe, jonge vrouw! Poedelnaakt!

MIMI- (Kwaad) Werner!

WERNER- Kan jij mij een handje toesteken?

MIMI- Nooit krijg ik van jou iets gedaan!

WERNER- Jawel, als het maar zinnig is! Nu vallen wij van buiten niet op! Maar zo'n paravent trekt meteen de aandacht!

MIMI- Wacht dan tot straks! Maar ga dan eerst eens voor mij naar de winkel!

WERNER- Waar?

MIMI- Hier in het centrum! In een of ander grootwarenhuis!

WERNER- Voor?

MIMI- Zo'n wit kussentje in de vorm van een hart, met daarop in rode letters: "God is liefde"!

WERNER- (Geamuseerd) Waarvoor heb jij dit nodig?

MIMI- Om straks onze huwelijksnacht over te doen!

WERNER- Gebruik hiervoor maar iets anders! Een propere handdoek of zo!

MIMI- Ik wil identiek dezelfde omstandigheden!

WERNER- Hier liggen nog kussens!

MIMI- Ik wil een wit hartje!

WERNER- Ik kan hier moeilijk de deur uit, wij mogen niet worden gezien.

MIMI- Neem de dienstlift! En kom vooral niet terug zonder zo'n kussentje!

WERNER- (Zoekt een uitvlucht) Intussen zit jij hier helemaal alleen te koekeloeren!

MIMI- Ik ga mij in de badkamer wat verfrissen.

WERNER- Dat zou ik ook moeten doen.

MIMI- Niet samen met mij! Ik wil daar met rust worden gelaten!

WERNER- Van mij heb jij niets te vrezen.

MIMI- Ik ken die "geestigheden" van jou!

WERNER- Ik vrees, dat die verkoopsters mij nogal eens gaan uitlachen!

MIMI- Maak dat jij weg bent! En laat mij hier niet te lang alleen!

WERNER- (Gelaten) Vooruit dan maar!

(In de deuropening draait Werner zich nog even om naar Mimi.)

WERNER- (Gelaten) "God is liefde"!

(Werner vertrekt.)

MIMI- (Meteen een opgewekte toon) Da's toch gemakkelijk, als je zo'n ventje hebt dat meteen voor je klaar staat.

(Mimi wil naar de badkamer.)

MIMI- Mijn wasgerei!

(Mimi gaat tot bij haar koffer. Zij merkt, dat deze nog dicht is.)

MIMI- Hij heeft niet eens mijn koffer geopend!

(Meteen haast zij zich naar de gang.)

MIMI- (In de gangdeur) Werner?... Hij is er niet meer!

(Zij doet de gangdeur dicht.)

MIMI- Niets krijg ik van zo iemand gedaan! Alles moet ik altijd zelf doen! Eerst eens even kijken, hoe die badkamer er uitziet!

(Mimi verdwijnt in de badkamer. Meteen komt Mercedes te voorschijn van achter de paravent.)

MERCEDES- Dat heeft nogal geduurd! Nu als de bliksem maken, dat ik hier weg ben!

(Zij wil rond het bed, richting gangdeur. Deze deur gaat voorzichtig open. Vlug verbergt Mercedes zich achter de kerstboom. Dalida, de poetsvrouw, komt voorzichtig naar binnen geslopen.)

DALIDA- (Goedgezind) Hier zijn wij nog eens! De boog kan niet altijd gespannen staan, zelfs niet voor een poetsvrouw! Eventjes wat rust nemen! Niets zo gemakkelijk hiervoor als deze linnenkar.

(Zij neemt er een laken uit.)

DALIDA- Hierin lig ik mals!

(Zij duikelt in de linnenkar.)

DALIDA- Nu nog een laken over mij heen, en niemand vindt mij hier! En nu maar hopen, dat ik mij weer niet verslaap! (Tot zichzelf) Wel te rusten, Dalida!

(Zij gaat liggen, en trekt het laken over zich heen. Meteen steekt Xavier het hoofd door de gangdeur naar binnen.)

XAVIER- Ik heb Mercedes niet zien vertrekken! En hier is zij ook al niet! Bij haar vertrek zou zij nochtans eens op het raam van de keuken tikken.

(In de badkamer begint er een kraan te lopen.)

XAVIER- Een lopende kraan, zij staat onder de douche! Daar ga ik even een handje toesteken!

(Meteen opent Xavier de badkamerdeur. Mercedes wil voorzichtig naar hem toe. Een gil van Mimi in de badkamer. Meteen zet Xavier het op een lopen, de gang in. Vlug kruipt Mercedes terug achter haar kerstboom. Een erg geschrokken Mimi komt uit de badkamer.)

MIMI- (Voorzichtig) Ben jij het, Werner?

(Mimi kijkt de kamer rond.)

MIMI- Niemand? Hoe kan dit? Ik hoorde toch duidelijk de badkamerdeur opengaan!

(Mimi verdwijnt weer in de badkamer. Vlug komt Mercedes van achter de kerstboom. Zij haast zich richting gangdeur.)

MERCEDES- Xavier?!

(Voor Mercedes de gangdeur heeft bereikt, gaat deze open. Vlug verbergt Mercedes zich achter Victoria. David De Vriendt verschijnt in de deuropening.)

DAVID- Aha! Leeg!

(Meteen verdwijnt David weer. Voorzichtig wil Mercedes nu ook weg via de gangdeur.)

MERCEDES- (Opgelucht, met de klink in de hand) Eindelijk!
(Plots) Verdomme, mijn schoudertas!

(Meteen haast Mercedes zich achter de paravent. Mimi komt wat wasgerei uit haar koffer halen.)

MIMI- Erg proper is het er niet! (Glimlachend) Mijn ventje ruimt dit straks wel wat op.

(Mimi verdwijnt met het wasgerei in de badkamer. Mercedes komt weer heel even te voorschijn, maar verdwijnt meteen. David verschijnt opnieuw in de deuropening.)

DAVID- Kom er maar in! Hier is niemand!

(David laat Laurence naar binnen.)

LAURENCE- Wat is dit hier voor een rommelkot?

DAVID- Dit hindert niet. Hoofdzaak is, dat wij een bed hebben.
(Wat plagerig) In jouw schildersatelier is het niet veel properder.

LAURENCE- Daar wordt er gewerkt!

DAVID- (Enthousiast) Hier gaan wij ook niet stilzitten! Zal ik die linnenkar voor de deur schuiven?

LAURENCE- Laat maar.

DAVID- (Enthousiast) Ik word niet graag gestoord, als wij hier volop in actie zijn!

LAURENCE- Hiervoor is er voorlopig geen gevaar.

DAVID- Jouw man heeft nog altijd niet de minste achterdocht?

LAURENCE- Die denkt alleen maar aan zijn "vastgoed".

DAVID- De stommerik! Als ik zo'n vrouw had, verloor ik haar geen ogenblik uit het oog!

LAURENCE- Jij vertrouwde mij niet?

DAVID- Ik zou jou veel beter "soigner"!... Wij gaan hier geen kostbare tijd verliezen! Wij gaan er meteen volop tegenaan!

(David begint zich uit te kleden.)

LAURENCE- Wat ben jij van plan?

DAVID- (Enthousiast het bed bekijkend) Wat dacht jij? Haast je! Laat maar eens vlug zien, wat voor een "marchandise" jij allemaal in huis hebt!

LAURENCE- Ik heb geen zin.

(Meteen stopt David met uitkleden.)

DAVID- En de reden?

LAURENCE- (Nu wat geprikkeld) Ik heb geen zin!

DAVID- Anders ben jij bijna niet in te tomen! Wat scheelt er?

LAURENCE- Ik heb een man.

DAVID- Die heb jij al zolang ik je ken! En zo ineens hindert je dit?

LAURENCE- Ik wil nu eens eindelijk van hem af geraken!

DAVID- Waarom?

LAURENCE- Ik ben hem beu!

DAVID- Zo ineens?

LAURENCE- Het doet jou precies niet veel?

DAVID- Ik weet niet, wat ik ervan moet denken. Waar zou jij naartoe gaan... zonder hem?

LAURENCE- Naar jou!

DAVID- (Geschrokken) Naar mij?

LAURENCE- Ben ik daar niet welkom?

DAVID- (Zonder veel enthousiasme) Jawel.

LAURENCE- Dit klinkt maar slapjes!

DAVID- Het overvalt mij zo ineens.

LAURENCE- Voor jou betekenen ik toch meer, dan af en toe een verzetje?

DAVID- Natuurlijk!

LAURENCE- Wat staat er ons dan nog in de weg?

DAVID- Hoe denk jij dit aan je man te vertellen?

LAURENCE- Ik ga dit niet doen, "jij" gaat dit doen!

DAVID- (Schrikt erg) Ik?

LAURENCE- Ben jij daar nog niet oud genoeg voor?

DAVID- Oud genoeg wel, maar...

LAURENCE- Jij durft niet?

DAVID- Ik ken jouw man niet eens!

LAURENCE- Dan ga jij hem nu leren kennen!

DAVID- Ik ben geen man van grote woorden, ik ben maar een doodgewone notarisklerk.

LAURENCE- Jij hoeft geen speech af te steken! Jij moet hem alleen maar duidelijk maken, dat ik hem ruil voor jou!

DAVID- Hij gaat verschieten!

LAURENCE- Dat hoop ik!

DAVID- En hij gaat mij om wat meer uitleg vragen!

LAURENCE- Die geef jij hem dan!

DAVID- Eigenlijk zit ik hier voor niets tussen!

LAURENCE- O neen? Wie kruipt er al bijna een jaar lang geregeld met mij tussen de lakens?

DAVID- Ik!

LAURENCE- Voilà! Dit stond je toch aan?

DAVID- Natuurlijk!

LAURENCE- En jij wil, dat dit verder gaat?

DAVID- Wij kunnen toch gewoon verder doen, lijkt wij nu bezig zijn.

LAURENCE- Achter hoek en kant? Voor alles en iedereen blijven verstoptje spelen?

DAVID- Dat is toch plezant!

LAURENCE- Voor jou misschien, ik heb er genoeg van! Ik wil met jou de straat op komen! Voortaan is het alles of niets! De keuze is aan jou!

DAVID- Hieraan had ik mij helemaal niet verwacht!

LAURENCE- (Nogal ironisch) Het leven zit vol verrassingen!

DAVID- Zeg dat wel! Wat gaat jouw man hiervan zeggen?

LAURENCE- Dit interesseert mij niet!

DAVID- (Ietwat ironisch) Mij wel!

LAURENCE- Jij bent mij toch niet beu?

DAVID- Dan stond ik hier nu niet met mijn broek op mijn schoenen... bij manier van spreken.

LAURENCE- Trek die broek dan maar terug op, en ga mijn man meteen op de hoogte brengen van mijn beslissing!

DAVID- Ik kan toch niet zomaar naar hem toegaan en eenvoudigweg zeggen: "Salut, makker, ik ben er met je vrouw van-door!"

LAURENCE- Voor mijn part mag jij de boodschap wat inkleden. Als jij maar duidelijk bent!

DAVID- Hij gaat mij vragen, wie ik ben.

LAURENCE- Dit weet jij toch?

DAVID- Een doodgewone notarisklerk!

LAURENCE- Die "doodgewone" laat jij er maar vanaf! En van die "notarisklerk" maak jij maar een "juridische deskundige"!

DAVID- Dit klinkt inderdaad iets beter.

LAURENCE- Over een klein kwartier komt mijn man hier de lounge van het hotel binnen. Jij gaat hem daar staan opwachten!

DAVID- (Ongerust) Weet hij, dat wij hier zijn?

LAURENCE- Ik heb hem verteld, dat iemand hem hier opwacht voor zaken.

DAVID- Jij gaat toch mee?

LAURENCE- Jij gaat alleen!

DAVID- Ik ken hem niet eens!

LAURENCE- Zoveel personen komen er hier op dit ogenblik niet binnen! Jij stelt jezelf maar voor, en je vraagt naar Adelin Bonsoir!

DAVID- En dan?

LAURENCE- Dan vertel jij hem, wat er aan de hand is!

DAVID- (Dom) Aan de hand?

LAURENCE- Tussen jou en mij!

DAVID- Ik kan toch zomaar niet met de deur in huis vallen!

LAURENCE- Desnoods begin je over het weer.

DAVID- En over "vastgoedzaken"!

LAURENCE- Neen! Dan zwijgt hij niet meer! Dan loopt hij af als een wekker, en krijg jij er geen woord meer tussen!

DAVID- Waaraan ben ik begonnen?

LAURENCE- Aan misschien wel het meest spannende moment uit je leven!

DAVID- Zeg dat wel!

LAURENCE- Jij weet, wat het je opbrengt!

DAVID- Als ik het er levend afbreng!

LAURENCE- Een rijpe appel valt je niet zomaar in de schoot!

DAVID- Kon ik al maar eens in die rijpe appel bijten, kwestie van wat moed op te doen.

LAURENCE- Straks is die rijpe appel van jou, dan bijt jij zoveel jij maar wil. Maar eerst ga jij hier beneden de klus klaren!

DAVID- Hoe noemt jouw man je?

LAURENCE- Gewoon Laurence.

DAVID- Niet "Lolo" of zo?

LAURENCE- Thuis zijn wij nog niet kinds, dus doe jij ook maar normaal.

DAVID- (Begint zijn toespraak te oefenen) "Bonjour, mijnheer Bonsoir,..."

LAURENCE- Ik vroeg je, normaal te doen!

DAVID- (Oefent verder) "Laurence en ik kennen mekaar nu al een tijdje... tamelijk goed,... goed,... Eigenlijk heel goed... van dichtbij! Het "klikt" tussen haar en mij! Al een hele tijd duiken wij samen geregeld in de koffer. En daarom pakt zijn nu bij jou haar koffer, om voortaan voorgoed bij mij in de koffer te duiken."

LAURENCE- Zorg maar, dat je boodschap bij mijn man duidelijk overkomt!

DAVID- Ik doe mijn best!

LAURENCE- Maak dan maar gauw, dat jij beneden in de lounge bent!

DAVID- (Op het bed duidend) Willen wij eerst... gauw...

LAURENCE- Niks van!

DAVID- Om de moed erin te krijgen!

LAURENCE- Een hond maakt eerst zijn kunstjes, en pas daarna krijgt hij zijn snoepje!

DAVID- Een klein versnaperingetje dan?

(Laurence kust David vluchtig op de wang.)

DAVID- Heel veel moed ga ik hieruit niet putten!

LAURENCE- Veel succes hier beneden!

DAVID- Als jij daar dadelijk iemand hoort gillen, weet jij dat ik het ben.

LAURENCE- Als hij je vermoordt, kom ik naar je begrafenis.

DAVID- Geamuseerd) Dan is daar toch iemand!

(Met lood in de benen verlaat David de kamer.)

LAURENCE- (Zuchtend) Als je mannen eens iets vraagt...! Is dit nu zo moeilijk? Van op afstand wil ik zien, hoe hij het ervan afbrengt.

(Voorzichtig opent Laurence de gangdeur. Even kijkt zij naar buiten. Dan verdwijnt zij in de gang. In de linnenkar komt Dalida lui recht.)

DALIDA- (Geeuwt) Hoe laat is het?

(Zij kijkt naar de koekoeksklok.)

DALIDA- Als zelfs die koekoek niet werkt, waarom zou ik het dan doen?

(Zij kruipt weer onder het laken. Gehaast komt Mercedes van achter de paravent.)

MERCEDES- Eindelijk!

(Mercedes kijkt op haar horloge.)

MERCEDES- Wat gaan mijn klanten zeggen?

(Meteen haast zij zich richting gangdeur. Deze gaat open. Mercedes haast zich terug, maar stoot haar knie tegen de rand van het hemelbed.)

MERCEDES- Au!

(Hinkend verschuilt Mercedes zich vlug achter de kerstboom. Wat onwennig komt Werner de kamer binnen. Hij kijkt rond, maar vindt Mimi niet meteen.)

WERNER- Mimi?

(Werner opent de badkamerdeur.)

WERNER- Mimi?

(Weer gilt Mimi.)

WERNER- Ik ben het!

MIMI- (Off) Moet jij mij weer doen schrikken?

WERNER- Weer?

MIMI- (Off) Was jij dat dan niet zo-even?

WERNER- Ik ben hier eerder niet geweest!

MIMI- Ik heb hier duidelijk iemand gehoord! Wie was dat dan?

(Mimi komt nu uit de badkamer. Zij knoopt haar badjas dicht.)

MIMI- Ben jij al terug?

WERNER- Ik ben nog niet weg geweest! Ik geraak hier maar niet buiten!

MIMI- Via de dienstlift!

WERNER- Dat heb ik geprobeerd... tot in de kelderverdieping! Maar daar begint de miserie! Je vindt er nergens een deur naar buiten!

MIMI- (Ongelovig) Geen deur!

WERNER- Deuren genoeg, maar nooit de juiste! In de chauffagekelder, de koelkelder, de voorraadkelder, de bierkelder, de wijnkelder, overal ben ik geweest! Maar nergens geraakte ik buiten!

MIMI- Kon jij dan daar niemand de weg vragen?

WERNER- Alleen de klusjesman kwam ik daar tegen, met een fles wijn aan de lippen! Zo zat als een Zwitser! Hij wou mij per se trakteren!

MIMI- Verder was daar niemand te zien?

WERNER- Beneden niet, wel hier boven op de gang! Een halve gare, dat merkte ik duidelijk! Hij begroette mij met: "Bonjour, mijnheer Bonsoir!" Hij wou het even hebben over jou!

MIMI- Over mij?

WERNER- Ja! Hij vertelde mij, dat hij op het punt stond, er met jou vandoor te gaan!

MIMI- (Erg achterdochtig) Jij hebt daar in die wijnkelder toch niet meegedronken met die klusjesman?

WERNER- Maar neen!

MIMI- Echt niet?

WERNER- Ik zweer het je!

(Mimi bekijkt Werner scherp en achterdochtig.)

MIMI- Ik doe mijn huwelijksnacht niet over met iemand die niet nuchter is!

(Elly komt binnen.)

ELLY- Ik kom even zien, of alles hier naar wens verloopt.

MIMI- (Nogal ironisch) Naar wens!

ELLY- Mevrouw draagt een prachtige badjas. Hij staat haar beeldig!

WERNER- (Geamuseerd) Erzonder is zij nog mooier!

MIMI- Onnozelaar!

ELLY- (Geamuseerd) Mijnheer kan het weten!

WERNER- (Geamuseerd) Ah ja!

MIMI- (Nogal scherp tot Elly) Denk jij?

(Werner staat er nu wat beteuterd bij, tot plezier van Elly.)

ELLY- Wat straks het eten betreft, zijn mevrouw en mijnheer nog niet van gedachten veranderd?

MIMI- (Resoluut) Wij eten elders!

WERNER- (Onschuldig) Als wij hier buiten geraken!

MIMI- Mijn man beweert, dat je via de dienstlift niet naar buiten geraakt!

ELLY- Toch wel!

WERNER- Ik heb het overal geprobeerd!

ELLY- In de bierkelder is er een nogal steil gat. Hierdoor worden de tonnen bier naar beneden gerold. Als je tegen dit hellend gat een ladder plaatst, geraak je zo naar boven.

MIMI- (Schamper) Op een schuine ladder?

ELLY- (Geamuseerd) Indien nodig, kan mijnheer je toch een duwtje geven... langs onderen.

WERNER- (Geamuseerd) Met alle plezier!

MIMI- (Schamper) Dat zou hij wel willen!

ELLY- Het enige alternatief is hier eten!

MIMI- (Verontwaardigd) In dit rommelkot? Nooit!

ELLY- (Enthousiast) Straks staat er in ons restaurant kabeljauwrug met een macedoine van groenten en een heerlijk zacht mosterdsausje op het menu. Het zo voor jullie bestellen, kan ik niet. Niemand weet, dat jullie hier logeren. Maar als alles klaar staat, kan ik jullie wel elk stiekem een borje vullen!

MIMI- (Nogal schamper) Van het overschot?

WERNER- Waarom niet?

MIMI- (Verduidelijkt) Het overschot van de borden van de andere gasten!

WERNER- (Verontwaardigd) Oh!

ELLY- (Verontwaardigd) Zoiets zou nooit in mij opkomen, mevrouw!

MIMI- (Erg ironisch) Natuurlijk niet!

WERNER- Over het eten kunnen wij nog even nadenken.

ELLY- Natuurlijk! Maar liefst niet te lang! Voor mevrouw en mijnheer wil ik de mooiste en lekkerste brokjes aan de kant leggen.

MIMI- Help eerst mijn man hier maar eens ongemerkt naar buiten!

ELLY- Waarvoor?

MIMI- Ik wil zo'n bedkussentje!

WERNER- (Wat onnozel tot Elly) "God is liefde!"

ELLY- Oh dat?

WERNER- (Tot Mimi) Is dit nu echt nodig?

MIMI- (Resoluut) Erzonder gebeurt er hier niets meer!

WERNER- (Geamuseerd tot Elly) Kan jij mij in dat keldergat zo'n "duwtje" geven?

ELLY- Onder je achterste? Met alle plezier!

WERNER- (Enthousiast) Tot seffens, Mimi!

MIMI- Doe maar normaal, dat is al onnozel genoeg!

ELLY- (Plagerig) Ik zal proberen, mijn manieren te houden, mevrouw. Loop maar achter mij aan, chou!

MIMI- (Enthousiast tot Mimi) Hoor jij dat? Ik ben ermee weg, Mimi! Bye!

(Geamuseerd vertrekken Elly en Werner.)

MIMI- (Ietwat lasfig) Kinderen!... Nu sta ik hier nog . al-
tijd maar half gewassen!

(Resoluut begeeft Mimi zich naar de badkamer. Mercedes wil van achter de kerstboom vandaan komen, maar Dalida komt recht van onder haar laken. Zij geeuwt.)

DALIDA- Van slapen word je bijna zo moe als van werken! Ik zal nog maar iets gaan doen voor mijn pree.

(Dalida klimt uit de linnenkar.)

DALIDA- Nu mij nog eventjes wassen!

(Zij begeeft zich richting badkamer. Vlak voor de deur houdt zij plots halt.)

DALIDA- Eigenlijk mag een poetsvrouw er niet proper uitzien.
(Geamuseerd) Ze zouden nog kunnen denken, dat ik heb liggen slapen, in plaats van te werken! (Plots) Mij alleen maar wat opfrissen!

(Meteen heeft zij de klink van de badkamerdeur in de hand.)

DALIDA- Eigenlijk mag ik er niet fris uitzien! Wie echt aan het werk is, lijkt eerder vermoeid!

(Aarzelend bezielt zij nog even de badkamerdeur.)

DALIDA- Enkel mijn kleren wat in orde brengen!

(Zij schikt haar kleren, en nadien haar coiffure.)

DALIDA- (Geamuseerd) Je weet maar nooit, wat voor een schone vent ik op de gang tegen het lijf ga lopen!

(Een beetje als een mannequin verdwijnt zij door de gangdeur. Meteen probeert Mercedes van achter haar kerstboom vandaan te komen. Zij is nog niet helemaal recht, of de gangdeur gaat alweer open. Meteen verdwijnt Mercedes achter de kerstboom. Voorzichtig komt Xavier naar binnen geslopen. Hij fixeert vooral de badkamerdeur. Veel voorzichtig begeeft hij zich tot vlak bij die deur. Daar gaat hij voorzichtig staan luisteren.)

MERCEDES- Xavier?

(Xavier schrikt, dan merkt hij Mercedes.)

XAVIER- Wat zit jij daar achter die kerstboom te doen?

MERCEDES- Help mij eens recht!

XAVIER- Scheelt er iets?

MERCEDES- Ik heb mijn knie gestoten tegen dat bed!

(Xavier helpt Mercedes recht.)

MERCEDES- Au!

XAVIER- Ga hier even op het bed zitten!

MERCEDES- Neen!

(Xavier bezielt haar niet begrijpend.)

MERCEDES- Daar hebben er al zoveel op gezeten!

XAVIER- Wie?

MERCEDES- Het is hier een echt duivenkot!

XAVIER- Ga dan op die kist zitten.

MERCEDES- Help mij eens even!

(Xavier helpt de hinkende Mercedes op de kist.)

XAVIER- Waar precies doet het pijn?

MERCEDES- In het gewricht!

XAVIER- Zal ik er eens aan trekken?

MERCEDES- (Vlug) Ben jij gek?

XAVIER- Op teevee heb ik een dokter dit eens zien doen met een voetballer.

MERCEDES- Jij bent geen dokter!

XAVIER- (Op de knie duidend) Ik mag er toch eens aankomen?

MERCEDES- Wat voor zin heeft dit?

XAVIER- (Plagerig) Ik doe dit graag.

(Xavier voelt aan de knie.)

MERCEDES- Au!

XAVIER- Da's een teken, dat er nog leven in zit.

MERCEDES- Ik moet dringend naar een dokter!

XAVIER- Ik kan je moeilijk door het hele hotel dragen, terwijl iedereen ons ziet.

MERCEDES- En mijn wachtende patiënten?

XAVIER- Die zijn er op dit ogenblik minder erg aan toe dan jij!

MERCEDES- (Aandringend) Hoe raak ik hier weg?

XAVIER- Masseren zal deze keer niet helpen zeker?

MERCEDES- (Lastig) Kan jij dit?

XAVIER- (Geamuseerd) Ik heb je knieën al zo vaak gemasseerd.

MERCEDES- Als er niets aan mankeerde!

XAVIER- (Geamuseerd) Dan doe ik dit het liefst!

MERCEDES- Wij moeten zorgen voor wat stevigheid!

XAVIER- Een knieverband!

MERCEDES- Zoiets!

XAVIER- Heb jij er toevallig geen in je schoudertas?

MERCEDES- Waarom zou ik zoiets meedragen?

XAVIER- (Plagerig) Voor als jij je knie stoot! Lijk jij veel met bedden hebt te maken, kan dit al eens gebeuren.

(Plots) Misschien vind ik beneden wel iets in de huis-apotheek!

MERCEDES- Haast je dan!

XAVIER- Zelf ga jij niet mee?

MERCEDES- Hoe zou ik? Zorg dat jij terug bent, voor er hier iemand binnenkomt!

XAVIER- Wie zou er hier binnenkomen?

MERCEDES- Dit bed is voortdurend bezet!

XAVIER- (Blijkbaar verontwaardigd) Dit is "ons" bed!

MERCEDES- Haast je! Dadelijk komt die mevrouw uit de badkamer!

XAVIER- Is daar iemand?

MERCEDES- Jij hebt haar daarstraks toch horen gillen!

XAVIER- Net een sirene van de brandweer! Ik ben zo terug!

(Meteen haast Xavier zich de gang in. Hij trekt de deur nogal met veel geluid achter zich dicht.)

MIMI- (Off) Is daar iemand?

(In de mate van het mogelijke haast Mercedes zich terug achter de kerstboom. Zover geraakt zij niet meer, want de badkamerdeur gaat open. Vlug verdwijnt Mercedes in de kleerkast. Mimi komt uit de badkamer.)

MIMI- Alweer niemand! Hoe kan dit?

(Mimi kijkt overal rond, ook achter de paravent.)

MIMI- Spookt het hier dan?

(Mimi staat nu bij de kleerkast.)

MIMI- Als ik een kleerkast zie, ben ik altijd bang dat er plots iemand komt uitgesprongen. Ik weet dat er niemand in zit, en toch... Voor alle zekerheid doe ik die deur maar op slot.

(Mimi sluit de kleerkastdeur.)

MIMI- Zo voel ik mij al een stuk meer op mijn gemak!

TWEEDE BEDRIJF

(Gehaast en buiten adem komt Xavier de kamer binnen.)

XAVIER- Amaai! Zoiets moet mij natuurlijk nu overkomen! Waar is Mercedes? Zij kon toch onmogelijk weg! Zij is toch niet op de loop voor die brandweersirene in de badkamer?

(Xavier zoekt achter de kerstboom, achter de paravent, onder het laken op de sofa, en achter Victoria. Uiteindelijk gaat zij zelfs in de kist kijken. Dan gaat hij heel voorzichtig staan luisteren bij de badkamerdeur.)

XAVIER- Zelfs daarbinnen hoor je geen levende ziel!

(Xavier kijkt onder het bed.)

XAVIER- Mercedes?

(Meteen wordt er geklopt op de binnenkant van de kleerkastdeur. Xavier, die vlak bij de deur staat, schrikt. Voorzichtig probeert hij de kleerkastdeur te openen.)

XAVIER- Hierin kan zij onmogelijk zitten, Deze deur is op slot langs de binnenkant. Mercedes?

(Weer wordt er geklopt op de kleerkastdeur. Xavier heeft die deur nu scherp in het oog.)

XAVIER- Wie of wat erin zit, weet ik niet. Maar blijkbaar is er leven hierbinnen.

(Heel voorzichtig opent hij de kleerkastdeur. Dan ziet hij Mercedes daar zitten.)

XAVIER- Wat zit jij daar te doen?

(Xavier helpt een fel hoestende Mercedes uit de kleerkast.)

XAVIER- Wat is er aan de hand?

MERCEDES- Ik stikte daar bijna van die vervloekte mottenballen!

XAVIER- Wie sloot je daar op?

MERCEDES- (Erg lastig) Dit kon ik van de binnenkant moeilijk zien!

XAVIER- Gaat het al iets beter met je knie?

MERCEDES- 't Is nog een pak verergerd, met daar altijd in dezelfde houding te moeten zitten! Waar bleef jij toch?

- XAVIER- De bazin vroeg mij, dringend een aantal champagnehapjes klaar te maken!
- MERCEDES- Moest dit nu?
- XAVIER- Die klanten waren niet voorzien, en zij bestelden meerdere flessen champagne ineens. En zo'n hartige, gevulde boucheetjes heb je niet klaar in één, twee, drie!
- MERCEDES- Mij liet jij hier stikken?
- XAVIER- Ik kon toch niet weten, dat jij tussen de mottenballen zat! Ik kon beneden onmogelijk weg!
- MERCEDES- Heb jij een knieverband?
- XAVIER- Ik heb er nergens een gevonden. Maar ik heb wel iets anders.
- (Meteen haalt hij een windel te voorschijn.)
- MERCEDES- Een doodgewone windel! (Schamper) Een rol wc-papier vond jij niet?
- XAVIER- (Op de windel duidend) Als ik deze goed stevig rond je knie wind, geeft dit heel wat steun!
- MERCEDES- Jij bent toch niet van plan, mijn bloed af te snijden?
- XAVIER- Zo vast moet die nu ook niet.
- MERCEDES- Als jij maar aan mijn knie kan zitten!
- XAVIER- (Geamuseerd) Natuurlijk!
- MERCEDES- Ik kan er niet om lachen!
- XAVIER- (Geamuseerd) Doe dat rokje maar eens omhoog, dat ik overal aan kan.
- MERCEDES- Ook hier kan ik niet om lachen!
- (Xavier begint de windel rond de zere knie van Mercedes te doen.)
- XAVIER- Je knie is warm.
- MERCEDES- Gloeiend!
- XAVIER- (Geamuseerd) Zo warm heb ik ze nog nooit meegemaakt. En ik heb ze al vaak in handen gehad!
- (Boze blikken van Mercedes)
- XAVIER- 't Is hier zo rustig in deze kamer.
- MERCEDES- (Geprikkeld) Hindert dit?

XAVIER- Neen.

MERCEDES- Het laatste kwartier heb ik hier geen beweging meer gehoord.

XAVIER- En die mevrouw in de badkamer?

MERCEDES- Hopelijk is die verdronken in haar bad!

XAVIER- Zo lang wij daar niet gaan kijken, zitten wij er voor niets tussen.

MERCEDES- Wat doe ik nu met mijn klanten van deze namiddag?

XAVIER- Heb jij hun telefoonnummers op zak?

MERCEDES- In mijn schoudertas!

XAVIER- Dan bel ik die een na een af! Op die manier hebben wij weer wat tijd voor elkaar.

MERCEDES- Hoe bedoel jij?

XAVIER- Wij met zijn tweetjes... hier op het bed!

MERCEDES- Ah neen!

XAVIER- Met zo'n knie ga jij toch geen patiënten masseren?

MERCEDES- Voor jou is die knie precies goed genoeg?

XAVIER- Met die windel van mij errond, ga jij geen pijn meer voelen.

MERCEDES- (Ironisch) Denk jij?

XAVIER- Daarvan ben ik zeker! Ik behandel je ten andere met zachtheid!

MERCEDES- Dat duurt nogal! Precies of jij het graag doet!

XAVIER- (Geamuseerd) Dit is ook zo! Ik ben bijna klaar! Nog een pleister over de windel, en klaar is Kees!

(De windel is nu klaar.)

XAVIER- (Fier) Zo! Probeer nu maar eens recht te staan!

(Xavier helpt Mercedes recht. Meteen zakt de windel naar beneden. Mercedes beziet Xavier alles behalve tevreden.)

XAVIER- Ik vrees, dat er iets niet in orde is.

MERCEDES- (Nogal ironisch) Die indruk heb ik ook!

(Gemorrel aan de gangdeur.)

MERCEDES- Vlug!

(Xavier helpt Mercedes in de kleerkast. Ook hijzelf verdwijnt erin. David verschijnt met Adelin.)

DAVID- Kom erin, mijnheer Bonsoir!

ADELIN- Zeg maar Adelin!

DAVID- Mijnheer Adelin Bonsoir!

ADELIN- (Rondkijkend) Is dit jouw kamer?

DAVID- Neen, neen! Ik breng je maar naar hier, omdat het hier wat rustiger is.

ADELIN- (Geamuseerd) Deze kamer weerspiegelt dus niet jouw karakter?

DAVID- Hoegenaamd niet! Dit hoop ik ten minste!

ADELIN- Fijn! (Erg vriendelijk) Jij wou mij spreken?

DAVID- Ja.

ADELIN- Over zaken neem ik aan?

DAVID- Over hartsaangelegenheden.

ADELIN- (Geamuseerd) Dit klinkt erg interessant.

DAVID- Ik sta op het punt, met een vrouw te gaan samenwonen.

ADELIN- (Enthousiast) Van harte gefeliciteerd!

DAVID- Dank je. Er rijst wel een probleem!

ADELIN- (Enthousiast) Problemen zijn er, om te worden opgelost!

DAVID- De vrouw in kwestie is getrouwd.

ADELIN- (Enthousiast) En jij noemt dit een probleem?

DAVID- Ja.

ADELIN- Maar man toch! Ik zou ze geen eten willen geven, de mannen die op dit ogenblik door hun vrouw in de steek worden gelaten!

DAVID- Jij vindt dit niet erg?

ADELIN- Maar neen! (Geamuseerd) Weet die pipo in kwestie, dat zijn vrouw van plan is hem horens te zetten?

DAVID- Ik denk niet, dat hij enig vermoeden heeft.

ADELIN- (Geamuseerd) De sukkelaar! Laat hem dan nog maar wat

in het ongewisse!

DAVID- Waarom?

ADELIN- Wat niet weet, niet deert!

DAVID- Zijn vrouw staat erop, dat ik hem nu inlicht.

ADELIN- Dat is natuurlijk iets anders! Wat houdt jou tegen?

DAVID- Ik ben bang, dat hij mijn boodschap niet gaat nemen.

ADELIN- Jij hoeft je toch van iemand anders niets aan te trekken.

DAVID- Ik vind het gênant.

ADELIN- Dit is helemaal verkeerd van je!

DAVID- En dan is er nog iets. Mijn toekomstige is momenteel grote luxe gewoon. Die gaat zij bij mij niet vinden.

ADELIN- (Meteen enthousiast) Nu begrijp ik, waarom jij mij wil spreken! Jij wil het voortaan ook allemaal wat luxueuzer! Dit kan toch! In welk type van huis woon jij momenteel?

DAVID- Een doodgewoon rijhuis in een onooglijke straat.

ADELIN- (Enthousiast) Dan raad ik je voor de toekomst een prachtig landhuis aan!

DAVID- Een soort villa?

ADELIN- Met de nodige tuinen en parken! Ik heb heel wat in de aanbieding!

DAVID- En de prijs?

ADELIN- Die bepaal jijzelf! Jij koopt naar jouw portefeuille! Wat is jouw beroep?

DAVID- Eh... Hoe was het ook alweer? Juridisch deskundige!

ADELIN- Rechter? Advocaat?

DAVID- Iets in die aard.

ADELIN- Dan hoeft jij toch helemaal niet op een euro te kijken!

(Adelin wil meteen in zijn aktetas.)

ADELIN- Ik ga jou meteen een aantal interessante exemplaren laten zien!

DAVID- Kan dit nog even wachten?

ADELIN- Waarom?

DAVID- Over een dergelijke, belangrijke zaak beslis ik niet graag alleen.

ADELIN- Dit begrijp ik! Niets belet ons, nu samen naar je toekomstige te gaan.

DAVID- Zij heeft liever, dat "ik" alleen de klus klaar.

ADELIN- (Enthousiast) Ik hoor het al, zij heeft in jou het volste vertrouwen!

DAVID- Op dit ogenblik houdt zij zich liever wat op de achtergrond.

ADELIN- Een verstandige vrouw! Is zij erg knap?

DAVID- Dit is een kwestie van smaak.

ADELIN- (Vriendelijk) Denk jij, dat "ik" haar mooi zou vinden?

DAVID- Hiervan ben ik zeker!

ADELIN- (Geamuseerd) Pas dan maar goed op, dat ik je niet onder je duiven schiet!

 (Adelin schaterlacht.)

ADELIN- Jij voelt je nog altijd niet honderd procent op je gemak?

DAVID- Dat klopt.

ADELIN- Dit is totaal verkeerd, man! Het is toch niet jouw schuld, dat die vrouw haar man laat zitten!

DAVID- Neen?

ADELIN- Natuurlijk niet! Die pipo zelf is de schuldige! Hij had maar wat meer zorg moeten dragen voor zijn vrouw!

DAVID- Jij vindt, dat "hij" te kort is geschoten?

ADELIN- Natuurlijk! Welke verstandige vrouw verhuist er nu van de regen in de drop?

DAVID- Normaal geen enkele.

ADELIN- Voilà!

DAVID- Als je dit zo hoort...

ADELIN- Niet aarzelen! Meteen de koe bij de horens vatten!

DAVID- (Dom) De koe?

- ADELIN- (Verbetert geamuseerd) De "vrouw" bij de lurven vatten!
- DAVID- Als ik jou hoor praten, klinkt het allemaal zo eenvoudig.
- ADELIN- Dit is het ook! Van het leven moet je weten te profiteren!
- DAVID- (Dom) Profiteren?
- ADELIN- Als jij zin hebt om er met iemand anders vrouw vandoor te gaan, dan doe jij dat!
- (Adelin lacht luid.)
- ADELIN- Niet aarzelen!
- (Elly verschijnt in de gangdeur.)
- ELLY- Vanop de gang hoorde ik jullie hier bezig. Wat doen jullie hier?
- ADELIN- Mogen wij weten, wie jij bent?
- ELLY- Elly, het kamermeisje. Deze kamer is verhuurd!
- ADELIN- Aan wie?
- ELLY- Dit doet niets ter zake!
- DAVID- Mijnheer Adelin en ik zijn heel even in gesprek. Dadelijk ontruimen wij deze kamer wel.
- ELLY- Doe dit maar meteen! Ik ben op zoek naar Xavier, onze chef-kok. Iemand vertelde mij, dat hij hem hier had zien binnengaan. Dit klopt niet?
- ADELIN- Neen. (Geamuseerd) Tenzij hij zich daar in die kleerkast heeft verstopt!
- (Meteen begint Adelin hartelijk te lachen.)
- ELLY- Als jullie hem te zien krijgen, zeg hem dan dat de bazin hem dringend verwacht achter zijn fornuis.
- DAVID- Dit doen wij zeker!
- ELLY- Niet vergeten, meteen deze kamer te ontruimen!
- (Meteen is Elly vertrokken.)
- ADELIN- Waar waren wij gebleven?
- DAVID- Wij hadden het over de vrouw, waarmee ik ga samenwonen.
- ADELIN- Ah ja! Doen, man! Je van die andere niets aantrekken!

- DAVID- Zou jij mij dezelfde raad geven, als het bijvoorbeeld ging om jouw vrouw?
- ADELIN- (Gul lachend) Laurence? Zij doet zoiets niet!
- DAVID- Ben jij hiervan zo zeker?
- ADELIN- Nog nooit heeft zij een andere man gezien! Zij is het onschuldigste en trouwste vrouwtje, dat jij je maar kan indenken.
- DAVID- Niet elke vrouw is, wat zij lijkt!
- ADELIN- Dit klopt! Maar voor Laurence steek ik mijn hand in het vuur!
- DAVID- (Aandringend) Veronderstel toch eens, dat het om haar ging.
- ADELIN- (Vindt dit bijzonder grappig) Laurence!
- DAVID- Zou jij mij dan nog de raad geven,... de koe bij de hoorns te vatten?
- ADELIN- Natuurlijk!
- DAVID- Jij zou haar niet proberen tegen te houden? Of tot andere gedachten te brengen?
- ADELIN- Ik zou de keuze aan haar laten. Tenslotte gaat het om "haar" leven!
- DAVID- Als zij voor die andere koos, zou jij niet ongelukkig zijn?
- ADELIN- Dit is wat anders!
- DAVID- Jij houdt nog altijd van haar?
- ADELIN- Anders bleef ik toch niet bij haar!
- DAVID- Veronderstel eens...
- ADELIN- Wat heb jij toch met al die veronderstellingen?
- DAVID- Veronderstel eens, dat zij toch zou vertrekken. Zou jij er dan aan denken, een stommiteit te begaan?
- ADELIN- Een stommiteit?
- DAVID- Zou jij er dan bijvoorbeeld aan denken... zelfmoord te plegen?
- ADELIN- Bijlange niet! (Geamuseerd) Als ik dan iemand vermoordde, was het mijn concurrent!
- (Weer lacht Adelin smakelijk.)

ADELIN- Jij bent precies meer geïnteresseerd in "mijn" vrouw, dan in je eigen vriendin? Is zij erg knap, die vriendin van jou? Willen wij eens voor een tijdje stuivertje-wisselen?

(Weer lacht Adelin smakelijk.)

ADELIN- Jij en je vriendin zijn dus van plan, te gaan samenwonen in een comfortabel huis?

(Meteen opent Adelin zijn aktetas.)

ADELIN- (Enthousiast) Ik ga jou een en ander laten zien!

DAVID- Eigenlijk kan dit nog wat wachten.

ADELIN- Als jij denkt de vrouw van je leven te hebben gevonden, mag jij geen seconde meer aarzelen! Hier tussen deze rommel is het alles behalve de ideale plek, om over het huis van jullie dromen te praten. Onder ons beiden gaan wij genieten van een heerlijke fles champagne! Tussendoor toon ik je dan mijn allermooiste landhuizen!

DAVID- Ik drink nooit champagne.

ADELIN- Dit is helemaal verkeerd, man! Elke welgestelde, verliefde vrouw houdt op tijd en stond van een pittig glas champagne! Zorg dat jij dan kan meedrinken! Kom!

DAVID- Ja, maar...

ADELIN- Hoe heet jouw vriendin?

DAVID- Laurence.

ADELIN- (Enthousiast) Net als mijn vrouw! Zie jij nu wel, dat wij beiden ongeveer dezelfde smaak hebben!

(Enthousiast stapt Adelin naar buiten, David volgt eerder schoorvoetend. Xavier komt uit de kleerkast, nadien helpt hij Mercedes eruit.)

XAVIER- Dat bleef hier maar duren!

MERCEDES- Ik had anders de indruk, dat jij je met mij amuseerde. Geen moment heb jij je handen van mij afgehouden.

XAVIER- Wat konden wij anders doen? Ik dacht, dat jij dit graag had.

MERCEDES- Niet onder deze omstandigheden!

XAVIER- (Geamuseerd) Wij zaten daar helemaal in het donker, ik moest wel op de tast werken. Hoe is 't nu met je knie?

MERCEDES- Nog verergerd! Dat gewrongen zitten in die kleerkast

heeft er alles behalve goed aan gedaan !

XAVIER- Ik moet dringend naar de keuken!

MERCEDES- Ah neen!

XAVIER- Jij hebt toch zelf gehoord, dat Elly op bevel van mijn bazin naar mij op zoek was! Mevrouw heeft mij dringend nodig!

MERCEDES- Ik ook!

XAVIER- (Erg geprikkeld) Wat kan ik nog voor je doen?

MERCEDES- Ik moet dringend naar een dokter!

XAVIER- Ik heb je toch al gezegd, dat ik je niet door het hele hotel kan dragen! Iedereen gaat zich hierbij vragen stellen!

MERCEDES- Welke?

XAVIER- Onder andere wat jij hier in dit hotel komt doen!

MERCEDES- Weet jij dit niet?

XAVIER- Ik wel! Maar kan ik dit aan iemand anders vertellen?

MERCEDES- Jij laat mij hier liever stikken?

XAVIER- Zodra ik klaar ben in de keuken, ben ik hier terug!

MERCEDES- Intussen moet ik weer tussen die mottenballen?

XAVIER- (Raakt wat geprikkeld) Of in die kist! Voor de afwisseling!

MERCEDES- Dank je!

XAVIER- Het kan niet anders! Alle hotelkamers zijn bezet! En voorts is er alleen nog een gemeenschappelijk toilet!

MERCEDES- Voor jou kan ik de pot op?

XAVIER- Mercedes liefje, heb nog heel even geduld! Ik beloof het je, ik ben zo terug!

MERCEDES- Als jij het waagt mij hier alleen te laten, spring ik door het raam!

XAVIER- Jij breekt je nek!

MERCEDES- Door "jouw" schuld!

XAVIER- (Lastig) Ik ben niet zo dom geweest, met mijn knie tegen dat bed te lopen!

(Woedend wendt Mercedes zich meteen van hem weg.)

XAVIER- Sorry, dit laatste had ik niet mogen zeggen. Wacht hier nog even, ik ben zo terug.

MERCEDES- Ik spring!

XAVIER- Sorry!

(Langzaam begeeft hij zich richting gangdeur.)

MERCEDES- Zelfs mijn dood kan hem niets schelen! Niets geeft hij om mij!

(Voor Xavier de gang heeft bereikt, gaat de gangdeur open.)

XAVIER- (Vlug) Pas op!

(Xavier verschuilt zich vlug achter Victoria. Mercedes haast zich de kleerkast in. Mimi en Werner komen naar binnen.)

MIMI- Waar blijf jij?

WERNER- Ik moet voorzichtig zijn met die cadeautjes!

MIMI- (Ietwat schamper) Cadeautjes!

WERNER- Ik vond het heel vriendelijk van die waardin van de bistro. Toen zij hoorde dat wij vandaag juist 50 jaar zijn getrouwd, was zij onmiddellijk daar met een pakje.

MIMI- Zij had beter gezorgd voor wat eetbare kost! (Schamper) Thaise kip!

WERNER- Misschien hebben wij haar verkeerd verstaan, en zei zij "taaie" kip.

MIMI- In ieder geval was zij niet binnen te krijgen!

WERNER- Misschien zijn alle kippen in Thailand zo! Wij zijn daar nog nooit geweest.

MIMI- Wij zijn hier niet in Thailand! Hier eten wij op zijn Vlaams!

WERNER- Wij hadden beter mijn voorstel gevolgd, en biefstuk friet gevraagd!

MIMI- (Koppig) Vandaag 50 jaar geleden aten wij ook kip!

WERNER- Ja, dat herinner ik mij nog levendig! Kip met appelmoes!

MIMI- Die dag had mijn moeder een echte kokkin in huis gehaald, een die ging koken op alle mogelijke feesten. De

dag voor onze trouw hebben wij nog met zijn vieren uren aan een stuk kiekens zitten plukken. Heel de keuken zat onder de pluimen!

WERNER- (Geamuseerd) Had ik dit geweten, dan was ik komen helpen.

MIMI- (Wat ironisch) Dat kennen wij!

WERNER- (Ietwat plagerig) Toen was ik nog graag bij jou.
(Plots) Zeg eens, waarom ben jij mij zo-even nagekomen? Ik schrok, toen jij plots achter mij stond.

MIMI- Wij moesten toch eten!

WERNER- Een geluk, dat jij mij hebt gevonden!

MIMI- Dit was niet moeilijk. Ik wist, dat jij naar een groot-warenhuis was. En hier in de buurt was er maar een.

WERNER- Buiten het centrum liggen er nog!

MIMI- Zover ga jij nooit voor mij.

WERNER- (Geamuseerd) Hebben ze jou ook een "duwtje" gegeven, om uit de bierkelder te geraken?

MIMI- Ik heb de gewone lift genomen, net als nu.

WERNER- Maar goed, dat wij Elly hebben, om ons hier binnen en buiten te loodsen.

MIMI- Ik betrouw haar voor geen vijf cent!

WERNER- (Plagerig) Daarstraks in de bierkelder viel zij mij nochtans fantastisch mee!

MIMI- Zo "vet" zal het niet zijn geweest.

WERNER- (Geamuseerd) Je had ons daar moeten bezig zien!

MIMI- Hij... bezig met een vrouw! Ocharmen!

WERNER- (Geamuseerd) Mij niet onderschatten!

MIMI- Iemand die nog bij zijn volle verstand is, begint geen affaire met jou!

WERNER- (Geamuseerd) Jij kan ervan meespreken?

MIMI- Ja! Destijds had ik beter moeten weten!

(Werner bekijkt aandachtig het cadeautje.)

WERNER- Ik ben echt benieuwd, wat er in dit pakje zit!

MIMI- Brol!

WERNER- Ongetwijfeld iets heel speciaals! Een laat huwelijks-
cadeau!

MIMI- (Erg ironisch) Een heel laat!

WERNER- Ik ga het eens openmaken!

MIMI- Zouden wij niet stilaan beginnen, met het in orde bren-
gen van deze kamer? Zo kunnen wij hier niet in slapen.

WERNER- Eerst het pakje openen!

(Werner begint het pakje te openen.)

WERNER- Ik ga heel voorzichtig zijn! (Geamuseerd) Ik weet wel,
dat scherven geluk brengen. Toch krijg ik mijn cadeau-
tje liefst onbeschadigd.

MIMI- Het is meer inpakpapier dan wat anders!

WERNER- Waardevolle cadeaus zijn altijd stevig verpakt! Zal ik
er eens voorzichtig mee schudden?

MIMI- (Ironisch) Dan horen wij de scherven al rammelen!

WERNER- 't Is nogal zwaar! Iets van zilver... of misschien wel
van goud!

(Er komt een porseleinen asbak te voorschijn.)

MIMI- (Schamper) Ocharmen!

WERNER- Een asbak!

MIMI- En dan durft zij er nog laten opzetten, dat hij van
kristal is!

WERNER- Van Cristal Alken!

MIMI- Wat moeten wij hiermee aanvangen?

WERNER- Gebruiken om as in te doen!

MIMI- Rook jij?

WERNER- Neen.

MIMI- Ik ook niet!

WERNER- Wij kunnen nu volop mensen uitnodigen die wel roken!

MIMI- Ons hele huis laten verpesten met stank?

WERNER- Of wij kunnen er karamellenpapiertjes ingooien!

MIMI- Eet jij ooit karamellen?

- WERNER- Neen.
- MIMI- Ik ook niet! In haar eetcafé mag er voortaan niet meer worden gerookt. Dus probeert dat mens van haar asbakken verlost te geraken! Daarom pakt zij ze een voor een in als een cadeautje!
- WERNER- Wij mogen niet achter alles minder fraaie bedoelingen gaan zoeken.
- MIMI- Zie jij er andere? Zorg maar, dat wij zo vlug mogelijk van dat waardeloze ding verlost zijn!
- WERNER- Misschien is dit wel een ideaal cadeau voor de verjaardag van tante Bet binnenkort! Die is gek op cadeautjes!
- MIMI- Ik denk eerder, dat zij je met deze asbak naar je kop gooit!
- WERNER- Waar zetten wij hem voorlopig?
- MIMI- Zover mogelijk uit het gezicht!
- (Elly verschijnt met een gevulde plateau.)
- ELLY- (Enthousiast) Hier zijn wij ermee! Ijsgekoelde champagne! Met bijbehoren!
- MIMI- Wij hebben niets besteld!
- ELLY- Traktatie van het huis... Voor de gouden jubilarissen!
- MIMI- Ik drink geen champagne!
- WERNER- Iets wat je krijgt, mag je nooit afslaan, Mimi.
- MIMI- Jij drinkt ook beter geen alcohol meer! In die bistro heb jij al meer dan genoeg gehad!
- ELLY- Deze overheerlijke champagne ga jij toch niet afwijzen, mevrouw?
- (Meteen wordt het gezicht van Victoria verwijderd, en verschijnt het verbaasde gezicht van Xavier. Erg verontwaardigd herkent hij zijn eigen champagnehapjes.)
- ELLY- Boucheetjes met kaas, boucheetjes met kip, en glaasjes palingmousse!
- (Xavier wil luidop reageren. Ternauwernood weet hij zich in te houden.)
- WERNER- Zoiets mogen wij niet laten koud worden, Mimi!
- ELLY- Die palingmousse is al koud.
- (Elly schenkt de champagne in.)

WERNER- Hoor jij dit, Mimi?

MIMI- Op onze huwelijksnacht stond hier ook geen kamermeisje met champagne!

WERNER- Wij zijn nog niet zover! Wij zijn nog maar aan de voorbereidingen! (Geamuseerd) Had er hier toen ook zo'n kamermeisje rondgelopen, dan was ik misschien nog van gedachten veranderd! Dan had ik hier met een andere in bed gelegen!

(Vrolijk observeert Werner Elly van kop tot teen.)

WERNER- (Geamuseerd) Eigenlijk is het nooit te laat, om een stommititeit recht te zetten!

(Elly presenteert twee glazen champagne.)

ELLY- Alsjeblieft!

(Werner wil meteen toetasten.)

MIMI- Neen, Werner!

WERNER- Een drankje van het huis!

MIMI- Dit interesseert mij niet!

WERNER- Uit beleefdheid weiger je zoiets niet.

MIMI- Dan zijn wij maar onbeleefd!

WERNER- Die champagne gaat koud worden!

ELLY- (Verbetert) "Warm" worden!

WERNER- (Herpakt zich) Warm worden!

ELLY- Neem af! Dan kan ik ook eens met de hapjes rondgaan.

WERNER- (Geamuseerd) Ik laat mij niet smeken!

(Werner neemt een glas champagne.)

WERNER- Zie eens, hoe hij parelt!

ELLY- Mevrouw?

(Mimi neemt nog altijd geen glas.)

WERNER- (Vrolijk) Zet maar neer! Als mevrouw dadelijk merkt hoe hij er bij mij binnenloopt, verandert zij wel van gedachten!

(Mimi belonkt Werner nogal boos. Elly neemt de champagnehapjes. Verontwaardigde reacties op het gezicht van Xavier. Elly presenteert nu de hapjes.)

ELLY- Mevrouw?

WERNER- (Enthousiast) Ik geef het goede voorbeeld!
 (Werner neemt een boucheetje.)

MIMI- (Vermanend) Werner!

WERNER- (Enthousiast) Zie eens, hoe smakelijk ze er uitzien!
 (Werner nipt van zijn champagne.)

WERNER- Mmm! Goddelijk, Mimi!

ELLY- (Tot Mimi) Vijftig jaar geleden moest de vrouw de man volgen!

MIMI- Wat weet jij daarvan?

 (Opgewonden grijpt Mimi plots een glaasje palingmousse van de plateau. Meteen begint zij het nogal snel uit te lepelen.)

ELLY- Hoe vindt mevrouw hem?

MIMI- Helemaal niets speciaals!

 (Verontwaardigde reactie van Xavier.)

ELLY- Jullie betalen ook maar de helft van de prijs.

MIMI- Wablief?

ELLY- Die hier iets speciaals hebben te vieren, krijgen de eerste fles champagne en de hapjes aan de helft van de prijs!

 (Blijkbaar kan Xavier zijn oren niet geloven.)

MIMI- Zet dat glas neer, Werner!

WERNER- (Tegenpruttelend) Mimi, ik...

MIMI- (Erg opgewonden) Zet dat glas neer!

 (Traag zet Werner zijn glas op de plateau.)

MIMI- (Tot Elly) Neem die bucht maar gauw mee terug!

ELLY- Sorry, dit kan niet meer, mevrouw. Eenmaal begonnen flessen worden volledig in rekening gebracht!

WERNER- Hoeveel is het voor dit alles?

MIMI- (Verontwaardigd tot Werner) Ben jij op je kop gevallen?

ELLY- 30 euro voor de champagne, plus 8 euro voor de hapjes, is samen 38 euro. Plus 8 euro btw. Is samen 46 euro. Aan halve prijs is 23 euro rond!

WERNER- (Onschuldig) Dadelijk passeer ik wel even langs de kassa hier beneden.

ELLY- Dit kan niet!

WERNER- (Onschuldig) Waarom niet? Weet je bazin hier nog niets van? Da's toch geen probleem. Ik licht haar wel in.

ELLY- (Vlug) Dit hoeft niet! Ik neem alles wel mee terug!

WERNER- (Kordaat nu) Jij laat alles hier staan! Eenmaal begonnen flessen worden niet meer teruggenomen.

ELLY- Dan toont een mens eens zijn goed hart, en dan is dit de dank die je ervoor krijgt!

WERNER- (Uiterst vriendelijk) Goedendag, juffrouw!

MIMI- (Scherp) Tot ziens!

(Boos vertrekt Elly. Meteen schiet Werner in een luide lach. Het gezicht van Xavier verdwijnt, dat van Victoria komt weer in de plaats.)

WERNER- (Fier) Had jij dit van mij verwacht?

MIMI- Het kunnen niet altijd stommititeiten zijn!

WERNER- Nu drinken wij samen gans de avond champagne!

MIMI- Ik blijf eraf!

WERNER- (Geamuseerd) Da's geen probleem! Ik offer mij wel alleen op!

MIMI- En jij ook!

WERNER- Waarom?

MIMI- Die champagne is niet betaald!

WERNER- Hieraan kunnen wij verhelpen.

MIMI- En ik wil straks niet in bed liggen met iemand die ruikt naar de drank!

WERNER- (Geamuseerd) Zo dicht liggen wij toch nooit bij elkaar. Of komt hier vanaf nu verandering in?

(Werner neemt zijn glas champagne.)

WERNER- Even nippen!

- MIMI- (Streng) Jij hebt gehoord, wat ik heb gezegd!
- (Toch drinkt Werner van zijn champagne.)
- WERNER- Mmm! Jij weet niet, wat jij mist, Mimi!
- MIMI- (Nogal schamper) Jawel! Een man die naar mij luistert! Wij moeten deze kamer nog in orde brengen voor straks!
- WERNER- Hier staat toch niets in de weg!
- MIMI- Die kerstboom, die dikke matrone daar, die linnenkar, en al die rommel overal! Ga jij dit hier allemaal laten staan?
- WERNER- (Geamuseerd) Wij kunnen dit alles moeilijk op de gang zetten. Dan weet iedereen meteen, dat wij hier logeren.
- MIMI- En achter die paravent?
- WERNER- (Geamuseerd) Daar moet ik straks toch gaan staan, om mijn broek uit te trekken. Ik kan dit toch niet doen, terwijl jij erop staat te kijken!
- MIMI- Is die kleerkast leeg?
- WERNER- Ik denk van wel.
- MIMI- Ja of neen?
- WERNER- Ik zal eens gaan kijken.
- (Meteen verdwijnt het gezicht van Victoria, en verschijnt dit van Xavier. Hij kijkt erg bezorgd. Werner trekt één deur van de kleerkast open.)
- WERNER- Leeg!
- MIMI- Dan kunnen wij daarin onze nog niet gebruikte kleren opbergen.
- (Werner doet de kleerkastdeur dicht. Meteen maakt het hoofd van Xavier weer plaats voor dit van Victoria.)
- MIMI- De koekoeksklok!
- WERNER- Wat is daarmee?
- MIMI- 50 jaar geleden ging die!
- WERNER- (Nogal ironisch) Ja, dit herinner ik mij nog levendig! (Kwaad op de koekoek) Die onnozelaar!
- MIMI- Jij gaat die herstellen!
- WERNER- Ah neen! Die gaat hier geen tweede keer mijn pret bederven!

MIMI- Alles moet verlopen net als 50 jaar geleden!

WERNER- (Kordaat) Behalve die koekoek! Deze keer houdt die zijn bek!

MIMI- (Plots) Jij ruikt naar zweet, Werner!

WERNER- (Geamuseerd) Da's van de opwinding voor hetgeen er hier straks allemaal staat te gebeuren!

MIMI- Ik wil, dat jij een bad neemt!

WERNER- Morgenvroeg!

MIMI- Nu meteen!

WERNER- Straks was ik mij wel even.

MIMI- (Kordaat) Jij neemt nu een bad!

WERNER- Jij meent het precies? Oké dan! Op twee voorwaarden!

(Mimi wacht op wat meer uitleg.)

WERNER- Dat jij mijn rug schrobt!

MIMI- Waarom?

WERNER- In het midden kan ik er niet aan!

MIMI- Nog iets?

WERNER- Ja! Dat wij die fles champagne meenemen in bad!

(Mimi geeft geen antwoord meer. Werner neemt nu de champagne. Hierbij valt zijn oog op het tweede pakje. Even neemt hij het in handen.)

WERNER- Ons bedkussentje!

MIMI- Hoe ziet het eruit?

WERNER- Hoe kan ik dit weten?

MIMI- Jij hebt het toch gezien.

WERNER- Ik heb niets gezien. Zelf had ik er geen gevonden. Uiteindelijk heb ik dan een van de winkeljuffrouwen gevraagd, mij even te helpen. Achter in een van de magazijnen heeft zij er nog eentje gevonden. Zij had het al mooi ingepakt.

MIMI- Doe het eens open!

WERNER- Doe jij het maar. Ik heb mijn handen al vol met die champagne.

(Wat stralend opent Mimi heel voorzichtig het pakje.)

WERNER- Dat vrouwen toch altijd zo nieuwsgierig zijn! En dit voor zo'n onnozel bedkussentje! (Geamuseerd) "God is liefde!"

(Mimi heeft het pakje nu open. Zij gilt.)

WERNER- Wat scheelt er?

MIMI- (Erg verontwaardigd) Hier!

WERNER- (Leest de spreuk op het kussentje) "Vooruit met de geit!"... (Dom) Wat zouden ze hiermee bedoelen?

MIMI- (Erg verontwaardigd) Hoe durven ze?!

WERNER- Jij moet dit begrijpen, Mimi. Dit is de nieuwe tijd! Zelfs de bedkussentjes zijn gemoderniseerd!

MIMI- (Kwaad) Nooit komt zo'n schunnigheid in mijn bed!

WERNER- Tegen straks vinden wij er wel iets op! Desnoods draaien wij het kussentje om!

MIMI- (Kwaad) Jij hebt je weer wat in je handen laten stoppen!

WERNER- Die winkeljuffrouw zag er nochtans heel verstandig uit.

MIMI- (Opgewonden) Jij had beter naar het kussentje gekeken in plaats van naar haar! Vooruit! Naar de badkamer!

(Met de fles champagne en de bijbehorende benodigdheden volgt Werner Mimi naar de badkamer.)

WERNER- 'Vooruit met de geit!' Wat zouden ze hiermee precies bedoelen?

(Mimi en Werner verdwijnen in de badkamer. Xavier verschijnt van achter Victoria.)

XAVIER- (Verontwaardigd) Hoe durft die Elly? Mijn champagnehapjes hier komen verkopen in het zwart! Ik ga haar meteen de les lezen!

(Resoluut begeeft hij zich richting gangdeur.)

XAVIER- (Plots) Mercedes!

(Even aarzelt hij.)

XAVIER6 Als ik haar daar nog langer laat zitten, is zij razend. Is zij er nog wel?

(Benieuwd en voorzichtig opent hij de kleerkastdeur.)

MERCEDES- Help mij eens recht!

XAVIER- Waarom zit jij daar zo ineengedoken in dat hoekje?

MERCEDES- Moest ik mij zo-even dan laten betrappen? Ik blijf hier geen minuut langer!

XAVIER- Is je knie ineens zoveel beter?

MERCEDES- Integendeel! Ze is nog verergerd! (Resoluut) Maar jij helpt mij hier buiten!

XAVIER- Ik kan jou toch niet dragen!

MERCEDES- Om mij hier op dit bed te leggen, gaat dit toch altijd!

XAVIER- Ik probeer je zoveel mogelijk te ondersteunen. Maar zelf moet jij ook meewerken!

MERCEDES- Als dit lukt!

XAVIER- Probeer in ieder geval!

(Ondersteund door Xavier hinkt Mercedes voorzichtig richting gangdeur.)

XAVIER- Lukt het een beetje?

MERCEDES- Met heel veel moeite en pijn!

XAVIER- Wij zijn er bijna.

(Meteen gaat de gangdeur open. Xavier en Mercedes duiken achter Victoria. Laurence komt de kamer binnen.)

LAURENCE- Ik vraag mij af, waar die twee naartoe zijn! Eerst ontmoetten zij mekaar hier beneden in de lounge. Dan zaten zij "hier" een hele tijd. En tenslotte verdwenen zij door de inkomhal naar buiten. Ik ben ze nog nagelopen, maar nergens nog iets te zien! Ver kunnen zij nochtans niet zijn, zowel de wagen van Adelin als die van David staat hier vlak voor het hotel geparkeerd. Ik vraag mij af, waarom dit allemaal zo lang moet duren! Is het nu zo moeilijk, om tegen Adelin te zeggen: "Salut, mijnheer Bonsoir! Ik ben er met je vrouw vandoor!" Ik had het beter zelf gedaan, in plaats van iets te vragen aan een man!

(Laurence wrijft heel voorzichtig over haar achterste.)

LAURENCE- Toen ik mij bukte in de gang om niet te worden gezien door Adelin en David, stootte ik met mijn achterste tegen die reuze-cactus! Recht in zo'n enorme naald! Die naald brak meteen af! Het scherpe uiteinde zit nog altijd in mijn rechterbil! Ik krijg het er niet uit! Een van die twee mannen zal mij moeten helpen. Ik denk niet, dat ik het hun twee keer zal moeten vragen!

Waar blijven zij, verdomme!

(Plots wordt Laurence ongerust.)

LAURENCE- Adelin zal toch niet mee zijn naar de notaris? Hij zal David toch niet hebben gevraagd, ons huwelijk meteen te verbreken? Hij is mij op dit ogenblik toch niet aan het onterven? Ah neen! Er komt niets op papier, zonder dat ik hierbij aanwezig ben en mijn zeg heb! Het is misschien wel zo, dat Adelin al die tijd enorm veel geld heeft verdiend en dat ik er alleen maar heb opgedaan! Maar als de koek in tweeën wordt verdeeld, wil ik dat de beide stukken evengroot zijn! Waar vind ik die twee? Na afloop van hun gesprek zal David mij ongetwijfeld hier komen zoeken. Misschien zijn zij nog altijd niet uitgepraat, en gaat hun discussie hier verder. Ik hoop dit in ieder geval! Ik wil weten, wat zij mekaar nog hebben te vertellen! Ik verberg mij hier ergens. Maar waar? Daar achter die dikke madam? Neen, liever achter de paravent! Daar kan ik mij even neerzetten!

(Laurence neemt een lege fruitkist of iets dergelijks.)

LAURENCE- Zorg maar, dat jullie zo vlug mogelijk hier zijn!

(Laurence verdwijnt met de fruitkist achter de paravent. Professor Elias komt de kamer binnen. Duidelijk heeft hij te diep in het glas gekeken.)

ELIAS- Amaai! Ik ben blij, dat ik terug ben op mijn hotelkamer! Alles rond mij bleef maar draaien! Wat is er hier gebeurd? Waar is "mijn" bed naartoe? En wat voor een oud kaduuk hebben ze hier in de plaats gezet? Dit is er zeker nog een uit de tijd van Louis Quatorze! (Plots) Mijn kleerkast is ook al foetsie! Zij is vervangen door een veel oudere!

(Hij opent de kleerkast.)

ELIAS- Mijn reservekleden en mijn ondergoed! Allemaal weg!

(Hij kijkt verder de kamer rond.)

ELIAS- En de teevee? En de minibar? Nu sta ik hier met mijn grote dorst! De airco is er ook al niet meer! En wat voor een rommel hebben ze hier allemaal in de plaats gezet? Wacht eens even! Ik bel de receptie! De telefoon is er ook niet meer! Geen nood! Ik bel met mijn gsm! Het nummer van het hotel? In mijn reistas! Die is er ook al niet meer! (Plots) Bij mijn thuiskomst hier hadden ze mij een hostess beloofd! Waar zit die?

(Hij kijkt even rond, en merkt het reclamebord "Victoria".)

- ELIAS- (Geamuseerd) Die lijkt mij meer een dikke, oude tante dan een hostess! Dat leuke ding heeft zich hier toch nergens verstopt?
- (Even zoekt professor Elias rond. Hij wil achter Victoria gaan kijken. Vlak bij Victoria houdt hij halt.)
- ELIAS- Welk normaal mens gaat nu hier achter zitten? Hiervoor moet je al een ferm stuk in je botten hebben!
- (Elias zoekt verder. Uiteindelijk ontdekt hij Laurence achter de paravent.)
- ELIAS- (Erg enthousiast) Aha! Hier zit jij!? Kom er maar achteruit!
- (Nogal onzeker komt Laurence te voorschijn.)
- LAURENCE- Wie ben jij?
- ELIAS- Professor Elias, doctor in de sociale psychologie!
- LAURENCE- Wat doe jij hier?
- ELIAS- Dit is "mijn" kamer!
- LAURENCE- Dit kan niet!
- ELIAS- Ik kom van een wetenschappelijk congres. Ik heb daar een lezing gehouden over "De configuratie van de groep". In elke groep vinden wij een fijn geweven netwerk van sociale betrekkingen met een gecompliceerd en wisselend spel van sympathie en antipathie, van contact en isolement. Zal ik je dit even verduidelijken?
- LAURENCE- Laat maar!
- ELIAS- 't Is anders een kleine moeite! Ik heb dit daarstraks al eens uitgelegd aan een hoop geleerde professoren. Zelfs zij snaptten het!
- LAURENCE- Had jij toen ook al... ?
- (Zij maakt het gebaar van het glas te heffen.)
- ELIAS- Neen, neen. Dit gebeurde pas achteraf op de receptie! Een geslaagd wetenschappelijk congres mag de gemeenschap wat geld kosten. (Plots geamuseerd) Ik weet, wie jij bent!
- LAURENCE- O ja?
- ELIAS- (Enthousiast) Jij bent de hostess!
- LAURENCE- Pardon?
- ELIAS- Ik had je wel wat jonger en slanker verwacht. Maar ik denk, dat het met jou ook wel lukt! Kleet je maar meteen uit!

LAURENCE- (Verontwaardigd) Pardon?

ELIAS- De organisatoren beloofden mij een hotelkamer met hostess!

LAURENCE- Gaat dit zo aan onze universiteiten?

ELIAS- Kom, haast je wat! Ik heb al lang genoeg op mijn honger gezeten!

LAURENCE- (Verontwaardigd) Zeg eens, vriendje...

ELIAS- (Enthousiast) Ik help je wel bij het uitkleden!

(Meteen slaat Laurence Elias op de handen.)

LAURENCE- Wie denk jij wel, dat jij bent?

ELIAS- (Geamuseerd) Professor Elias!

(Professor Elias probeert Laurence weer te naderen.)

ELIAS- (Geamuseerd) Jij probeert er een leuk spelletje van te maken?

LAURENCE- (Kordaat) Ik wil, dat jij met je vieze poten van mijn lijf blijft!

(Laurence wijkt voor Elias. Deze blijft haar geamuseerd achtervolgen.)

ELIAS- (Geamuseerd) Zie je wel! Ik ken deze tactiek uit de psychologie. De partner een tijdje afwijzen, om nadien des te vuriger door hem te worden begeerd!

LAURENCE- Blijf uit mijn buurt!

(Een nogal uitdagende lach van Elias.)

ELIAS- (Geamuseerd) Speel jij dit spelletje met al je klanten?

LAURENCE- (Erg opgewonden) Laat mij met rust! Gemene vent!

(Geamuseerd blijft Elias op Laurence toegaan, nog altijd met die genoeglijke, wat uitdagende lach op zijn gezicht. Spelend brult Elias plots als een leeuw, die zijn prooi gaat verslinden. In paniek vlucht Laurence de kamer uit.)

LAURENCE- (Roept om hulp) Adelin? David?

(Plagend en uitdagend loopt Elias Laurence achterna. Xavier komt van achter Victoria te voorschijn.)

XAVIER- Het begint mij hier deftig de keel uit te hangen! Kom!

(Ook Mercedes komt nu van achter Victoria.)

XAVIER- Vlug maken, dat wij hier weg zijn!

MERCEDES- Zo vlug gaat dit niet!

(De gangdeur gaat open.)

XAVIER- Vlug!

(Meteen wil hij weer met Mercedes achter Victoria. Mercedes verliest haar schoudertas. Zij wil die meteen oprapen, maar Xavier trekt haar achter Victoria. Gitte, de hostess, komt de kamer binnen met alle allures van een hoertje.)

GITTE- Hallo?... Niemand! En de poetsvrouw zei, dat ik de professor op dit ogenblik hier kon vinden! Wat een rommel! Echt iets voor een verstrooide professor!

(Gitte struikelt bijna over de schoudertas van Mercedes.)

GITTE- Wat ligt die hier te doen? Da's goed om mijn kostbare benen te breken!

(Gitte raapt de schoudertas op.)

GITTE- Even kijken wat erin zit!

(Meteen verdwijnt het gezicht van Victoria, en verschijnt dat van Mercedes. Mercedes kijkt erg verontwaardigd, als zij Gitte bezig ziet.)

GITTE- Bijna allemaal crèmes! Heeft de professor die allemaal nodig? Ziet hij er zo miserabel uit? Dit lijkt mij eerder de tas van een verlepte, ouwe tante!

(Mercedes kijkt erg verontwaardigd.)

GITTE- Weg ermee!

(Na even vluchtig te hebben rondgekeken, werpt Gitte de schoudertas in de kleerkast.)

GITTE- (Geamuseerd rondkijkend) Hier mag nog een en ander de kast in! Laat die professor nog maar wat achterblijven. Ik ben toch betaald voor de hele nacht.

(Gitte vindt het bedkussentje.)

GITTE- (Leest) "Vooruit met de geit!" Is die professor zo'n hevig geval? Dan ga ik hier mijn beste beentje moeten voorzetten!

(Rustig inspecteert zij de kamer. Hierbij verdwijnt zij even achter de paravent. Meteen komt Werner uit de

badkamer. Hij is maar half gekleed.)

WERNER- Er ligt daar niet eens fatsoenlijk wasgerei! Ik zal het mijne maar gebruiken.

(Werner opent zijn reiskoffer op zoek naar wasgerei. Gitte komt van achter de paravent. Zij staat nu achter de niets vermoedende Werner.)

GITTE- (Zwoel) Hallo, schat!

WERNER- (Verstrooid) Goedendag!

(Plots schrikt hij, als hij Gitte ziet.)

WERNER- Wat doe jij hier?

GITTE- (Zwoel) Ik kom voor jou!

WERNER- (Erg onwennig) Voor mij?

GITTE- (Zwoel) Ja! Dit wordt "onze" nacht!

WERNER- (Herhaalt niet begrijpend) Onze nacht?

GITTE- (Vriendelijk) Jij kijkt zo raar. Sta ik je niet aan?

WERNER- Jawel, maar...

GITTE- (Zwoel) Waarop wachten wij dan nog?

WERNER- (Op haar hoofd duidend) Jij bent zeker, dat daarboven nog alles in orde is?

(Gitte grijpt Werner nu vast.)

GITTE- (Enthousiast) "Vooruit met de geit!"

(Samen rollen zij op het bed. Wanhopig probeert Werner eronderuit te geraken. Maar verder dan wat gespartel, komt hij niet. Mimi verschijnt in de badkamerdeur.)

MIMI- Waar blijf jij, Werner?

(Plots ziet zij, wat er gaande is op het bed.)

MIMI- (Erg verontwaardigd) Werner?!

DERDE BEDRIJF

(Laurence komt de kamer binnen, gevolgd door David.)

LAURENCE- (Erg benieuwd) En? Heb jij Adelin gesproken?

DAVID- Ja.

LAURENCE- (Erg benieuwd) En?

DAVID- Je man heeft mij meegenomen naar de bar "La Bagatelle"!

LAURENCE- Wat hadden jullie daar te zoeken?

DAVID- Je man wist, dat ze daar uitstekende champagne serveren.

LAURENCE- En dat er daar een aantal half naakte scharminkels rondlopen?

DAVID- Dat het scharminkels waren, zou ik niet durven zeggen. Hiervoor zaten zij volgens mij te goed in het vlees. Maar dat zij wat schaars waren gekleed, geef ik graag toe. (Geamuseerd) Dit heb ik met mijn eigen ogen gezien.

LAURENCE- (Nogal streng) Jij bent er toch afgebleven?

DAVID- Jij bent de enige vrouw, die voor mij iets betekent!

LAURENCE- (Erg benieuwd) Wat heeft mijn man gezegd?

DAVID- Als ik dat allemaal moest herhalen...

LAURENCE- Over ons besluit te gaan samenwonen?

DAVID- Hierop heeft hij niet veel gezegd.

LAURENCE- (Verrast) Hij was meteen akkoord?

DAVID- Eerlijk gezegd, heb ik de kans niet gehad het hem te vertellen.

LAURENCE- (Verontwaardigd) Waarover hebben jullie het dan heel die tijd gehad?

DAVID- Over jou en mij! Dat jij van plan bent, hem te ruilen voor mij! Maar hij snapte het niet!

LAURENCE- Kon jij dan niet wat duidelijker zijn?

DAVID- Ik vond jouw man heel sympathiek.

LAURENCE- (Verontwaardigd) O ja?

DAVID- Ik kon het niet over mijn hart krijgen, zo'n brave, gezellige ziel zijn vrouw af te nemen.

LAURENCE- Plots vond jij mij niet meer de moeite waard?

DAVID- Jawel! Maar je man zag er zo goedig uit, zo zacht en zo sympathiek. Ik kon hem gewoon geen verdriet doen.

LAURENCE- Wat ben jij dan van plan?

DAVID- Jij bedoelt?

LAURENCE- Met dat tussen jou en mij?

DAVID- Wij kunnen toch gewoon verder doen, zoals wij bezig waren.

LAURENCE- Sorry, maar dan speel ik niet meer mee!

DAVID- Wij houden toch van elkaar.

LAURENCE- Wie niets voor mij overheeft, houdt niet van mij!

DAVID- Al een jaar gaat het prima tussen ons.

LAURENCE- Misschien ben jij hiermee tevreden, maar ik niet meer!

DAVID- Wat wil jij dan?

LAURENCE- Van jou? Niets meer! Tussen jou en mij is het uit! Voorgoed!

DAVID- Dit kan jij mij niet aandoen!

LAURENCE- Toch wel! Wat dit betreft, ben ik hardvochtiger dan jij!

DAVID- Als jij mij in de steek laat, heb ik niemand meer!

LAURENCE- Dit is dan je eigen schuld!

DAVID- Ik ben helemaal niet jaloers, ik wil je gerust delen met je man!

LAURENCE- Er valt niets meer te delen, ik wil dat jij mij voortaan met rust laat!

DAVID- Laurence,...

LAURENCE- En dat jij nu voorgoed verdwijnt... door deze deur hier!

(Meteen zwiert Laurence de gangdeur open. Meteen komt Adelin naar binnen.)

ADELIN- (Erg enthousiast) Ah, David! Wat een geluk, dat jij er nog bent!

(Adelin merkt nu Laurence.)

ADELIN- Wat doe jij hier?

LAURENCE- (Onschuldig) Niets speciaals.

ADELIN- (Enthousiast) Ken jij mijnheer? Dit is mijn nieuwe vriend, David De Vriendt! Jullie houden mekaar wat gezelschap?

LAURENCE- Wij stonden net op het punt, afscheid te nemen. Niet waar, mijnheer De Vriendt?

ADELIN- (Enthousiast) David heeft een vriendin! Een getrouwde vrouw, waarmee hij gaat samenwonen!

LAURENCE- Zo?

ADELIN- (Erg geamuseerd) Haar man weet nog van niets! De arme sukkelaar!

LAURENCE- Gaat die verschieten binnenkort!

ADELIN- (Erg geamuseerd) Naar het schijnt, is zijn vriendin nogal erg verwend en bazig. Maar David is ervan overtuigd, haar wel te kunnen klein krijgen.

(David staat er nu met een erg beschaamd gezicht bij.)

LAURENCE- (Fijntjes lachend) Zo?

ADELIN- (Plots) Ik heb je nog iets vergeten te laten zien, David! Een pracht van een villa! En niet al te duur!

(Adelin heeft al een prospectus te voorschijn gehaald.)

ADELIN- (Erg enthousiast) Kijk eens even! Deze prachtige villa met de grond erbij voor slechts 650.000 euro! In onze vroegere munt slechts 26 miljoen Belgische franken!

LAURENCE- (Wat ironisch) Heeft hij zoveel voor haar over?

ADELIN- Na alles wat hij mij over haar heeft verteld? Laurence, van die vrouw kan jij nog een en ander opsteken!

LAURENCE- Hij heeft toch niet uit het bed geklapt?

ADELIN- (Geamuseerd) Toch wel!

LAURENCE- Wat vertelde hij hierover?

ADELIN- (Geamuseerd) Dit gaan wij niet aan haar neus hangen, niet waar David? Wat dit betreft, gaan wij haar op haar honger laten zitten.

(Adelin overhandigt David de prospectus.)

ADELIN- Ook deze neem jij maar mee naar huis. (Tot Laurence) David beslist hierover niet graag alleen. Hij wil ook

de mening kennen van zijn vriendin. Tenslotte moet zij zich daar ook thuis voelen.

LAURENCE- (Nogal ironisch richting David) En van een erg verwend en bazig geval kan je vanalles verwachten.

ADELIN- (Enthousiast) Breng haar volgende keer eens mee! Ik zou haar absoluut eens willen ontmoeten.

DAVID- (Onwennig) Ik weet niet...

LAURENCE- (Nogal ironisch tot David) Jij bent toch niet verleiden om haar te laten zien?

ADELIN- (Enthousiast) Volgens David is zij een echte schoonheid!

LAURENCE- (Gevleid) Toch?

ADELIN- (Tot Laurence) Bij die gelegenheid kan jij toch ook meekomen! Terwijl ik met David onderhandel over zijn nieuwe woonst, kan jij uitgebreid kennis maken met zijn vriendin!

LAURENCE- (Wat ironisch) Zo'n knappe vrouw zou er wel eens met jou vandoor kunnen gaan.

(Laurence hangt Adelin nu in de arm.)

LAURENCE- Voorlopig wil ik jou voor geen geld missen!

ADELIN- (Enthousiast) Ik heb het je daarstraks gezegd, David. Nooit zou het bij mijn vrouw opkomen, mij in de steek te laten.

LAURENCE- Nooit, schat!

(Laurence kust Adelin.)

LAURENCE- Zijn jullie bijna klaar?

ADELIN- (Tot David) Heb jij voorlopig voldoende documentatie?

DAVID- Ik denk het wel.

LAURENCE- (Erg ironisch) Het was mij zeer aangenaam, jou eens te mogen ontmoeten, mijnheer De Vriendt.

DAVID- (Niet erg gelukkig) Deze gevoelens zijn wederkerig.

ADELIN- Tot over drie weken! Ga jij misschien een eind met ons mee?

DAVID- Ik volg wel. Ik heb nog een en ander te verwerken.

ADELIN- Zoals jij wil!

(Gearmd en naar elkaar glimlachend als een verliefd stel, verlaten Laurence en Adelin de kamer.)

DAVID- Ik voel mij vernederd... tot in het diepste van mijn ziel. Mij zo voor schut zetten en het hart uithalen! Hiervoor moet je een vrouw zijn! Nooit wil ik er nog een van dichtbij ontmoeten!

(De gangdeur gaat open. Elly komt naar binnen.)

ELLY- Wat zit jij hier zo alleen te koekeloeren?

DAVID- Gaat dit jou wat aan?

ELLY- Heb jij Xavier, onze chef-kok, gezien? Al een hele tijd is hij nergens meer te vinden. De bazin vervangt hem in de keuken. Zij is razend! Heb jij hem gezien?

DAVID- Toen hij jou hoorde aankomen, is hij daar achter dat uithangbord gevlucht.

(Blijkbaar gelooft Elly hem niet.)

ELLY- Waarom?

DAVID- Vraag hem dit zelf.

(Aarzelend en nogal achterdochtig gaat Elly toch achter Victoria kijken. Blijkbaar is daar niemand.)

ELLY- Flauwe plezante! Als jij hem tegenkomt, stuur hem dan meteen naar de keuken.

(Meteen verdwijnt Elly in de gang.)

DAVID- (Nogal ironisch) Achter dat uithangbord! En dan gaat zij daar nog kijken ook! Nu zie je duidelijk, hoe onnozel vrouwen zijn!

(David wordt nu wat weemoedig.)

DAVID- Laurence voorgoed weg! Blijkbaar heeft zij minder medelijden met mij, dan ik met haar man. Hoe is het mogelijk, dat het nu ineens weer klikt met haar man? Vrouwen zijn echte kippen zonder kop! Voortaan zit ik weer moederziel alleen, ik heb niets of niemand meer.

(Plots merkt hij de prospectussen in zijn hand.)

DAVID- Behalve die onnozele prospectussen van die kwibus!

(Meteen zwiert hij de prospectussen door de kamer.)

DAVID- Daar! Het leven zegt mij helemaal niets meer! Ik ga mij verdrinken... in "La Bagatelle"!

(Meteen haast David zich de gang op. Een erg geprikelde Mimi komt uit de badkamer, gevolgd door een berouw-

volle Werner.)

- WERNER- (Goed bedoeld) Mimi, wees nu toch eens redelijk!
- MIMI- (Erg opgewonden) Redelijk? Wie is hier niet redelijk?
- WERNER- Er is niets gebeurd!
- MIMI- Niets gebeurd? Niets vermoedend kom ik hier de badkamer uit. En wat tref ik hier aan? Jou! Rollebollend over het bed met die lellebel!
- WERNER- Ik wou dat niet!
- MIMI- (Erg ironisch) Dat zal wel!
- WERNER- Zij trok mij op het bed! Ik struikelde! En voor ik recht kon krabbelen, lag zij al boven op mij!
- MIMI- Jij hebt maar weinig moeite gedaan, om er onderuit te geraken!
- WERNER- Dan heb jij niet goed gekeken!
- MIMI- Met je beide handen zat jij aan haar achterste!
- WERNER- Dit kan niet!
- MIMI- Ik heb het met mijn eigen ogen moeten aanschouwen!
- WERNER- Dit moet dan heel onbewust zijn gebeurd!
- MIMI- (Erg ironisch) Dit zal wel!
- WERNER- Ik moest met mijn handen toch ergens blijven!
- MIMI- Aan haar achterste?
- WERNER- Ik kon ze toch niet in mijn broekzakken steken!
- MIMI- Waarom niet?
- WERNER- (Wanhopig) Omdat dat schepsel boven op mij lag! Zij had ten andere nog een rok en een slipje aan!
- MIMI- Hoe weet jij dit?
- WERNER- Ik heb het gezien!
- MIMI- Haar slipje?
- WERNER- (Wanhopig) Die rok! Ik veronderstel, dat daar ook nog een slipje onder zat!
- MIMI- Jij veronderstelt? Jij hebt dit niet gevoeld?
- WERNER- (Wanhopig) Natuurlijk niet!

MIMI- In ieder geval was dit voor mij een alles behalve fraai gezicht!

WERNER- Hoe dikwijls heb ik je al gezegd, dat het mij spijt?

MIMI- En ik moet dit geloven?

WERNER- Natuurlijk! Jij hebt toch zelf uit haar mond gehoord, dat zij hier kwam voor iemand anders!

MIMI- Iemand die hier niet was! Die hier zelfs niet thuis hoorde!

WERNER- Jij hebt toch zelf gezien, hoe ik haar hier aan de deur heb gezet!

MIMI- Omdat jij niet anders meer kon!

WERNER- Ik zweer je, dat mij dit geen tweede keer gaat overkomen!

MIMI- (Erg ironisch) Ik hoop het!

WERNER- Voortaan ga ik beter uit mijn ogen kijken! En als er mij onverwacht nog een op bed trekt, zorg ik dat ik vanboven lig!

MIMI- (Erg verontwaardigd) Wablief?

WERNER- (Vlug) Dan kan ik meteen weer recht!

MIMI- Jij moet mij begrijpen, Werner! Al 50 jaar leef ik naar deze dag toe. Ik had mij er zoveel van voorgesteld! En dan krijgen wij dit!

WERNER- Vanavond doen wij onze huwelijksnacht van 50 jaar geleden opnieuw over! Met alles erop en eraan!

MIMI- Hoe bedoel jij?

WERNER- Net als toen!

MIMI- (Aarzelt even) Oké! Opnieuw zal ik mijn goed hart tonen. (Vlug) Al verdien jij dit niet! (Rustiger) Het is voor deze avond.

WERNER- (Opgelucht, voor zichzelf) Eindelijk!

MIMI- Zorg ervoor, dat het bed er precies uitziet als 50 jaar geleden!

WERNER- Dit herinner ik mij niet meer.

MIMI- Hoe kan je zoiets vergeten?

WERNER- Ik moet er toen niet met mijn volle verstand bij zijn geweest.

MIMI- Dit ben jij nooit!

WERNER- Jij was die dag bloednuchter, maar ik had lichtjes gedronken.

MIMI- Lichtjes?

WERNER- Ja! Als er op onze bruiloft werd bijgeschonken, hield jij altijd je hand boven mijn glas! Meer dan twee of drie heb ik er die dag niet gehad!

MIMI- Ook nu heb jij weer aan de champagne gezeten!

WERNER- Weer maar twee glaasjes!

MIMI- Dit zijn er twee meer dan ik!

WERNER- Jij had ook beter meegedronken. Dan verliep de rest van deze avond misschien wat vlotter.

MIMI- Wij beginnen de avond op het ogenblik, dat jij mij hier deze kamer binnendraagt.

WERNER- Moet dit?

MIMI- Net als 50 jaar geleden!

WERNER- Jij bent intussen 25 kilo verzwaard!

MIMI- (Alles behalve goed gezind) Wablief?

WERNER- (Herpakt zich vlug) 24 en een half!

MIMI- De koffers!

WERNER- Wat is hiermee?

MIMI- Die stonden daar toen niet! Jij had die op bed gelegd!

WERNER- Waarom zou ik zoiets doen?

MIMI- Omdat jij nooit nadenkt, voor jij iets doet! Leg die koffers op het bed!

WERNER- Die wegen erg zwaar!

MIMI- Dit deden ze toen ook!

WERNER- (Plots) Hoe konden die koffers hier al zijn, voor wij er zelf waren?

MIMI- Jij had die naar boven gebracht, voor jij mij beneden kwam halen.

WERNER- (Nogal ironisch) Ik moet die zware koffers toch weer niet eerst naar beneden doen, om ze dan weer naar boven te brengen?

MIMI- Eigenlijk wel! Maar andermaal zal ik mijn goed hart tonen, en rekening houden met je leeftijd.

WERNER- Toch?

MIMI- Leg die koffers op bed!

(Werner tilt een van de koffers op.)

WERNER- Amaai!

MIMI- Vijftig jaar geleden deed jij dit met plezier!

WERNER- Hoe weet jij dit? Jij zat nog hier beneden!

MIMI- Ik veronderstel dit!

(Met wat moeite legt Werner de koffer op het bed. Dan haalt hij de tweede.)

WERNER- Amaai!

(Ook deze tweede koffer legt hij met veel moeite op het bed.)

WERNER- (Opgelucht) Tevreden?

MIMI- Neen!

WERNER- Wat scheelt er nu nog?

MIMI- 50 jaar geleden stonden die koffers net andersom. De mijne hier, en de jouwe daar!

WERNER- Zo nauw komt dit niet!

MIMI- Voor mij wel! Alles moet tot in de puntjes hetzelfde!

(Met veel moeite en gekreun verplaatst Werner de koffers.)

WERNER- Is 't zo beter?

MIMI- Ik betwijfel, of ze wel zo dicht bij mekaar stonden.

WERNER- Hou mij niet voor de gek! En nu jij!

(Werner wil Mimi van de grond tillen.)

WERNER- (Enthousiast) "Vooruit met de geit!"

(Meteen beseft hij zijn stommiteit.)

WERNER- Excuseer!

WERNER- (Streng) Ik zal maar doen, of ik het niet heb gehoord! Het bedkussentje!

(Werner legt het bedkussentje op het hoofdkussen.)

MIMI- Aan het voeteneind!

WERNER- Het lag toch tussen ons!

MIMI- Niet toen wij hier binnenkwamen!

(Werner legt het bedkussentje op het voeteneind.)

MIMI- Met de tekst naar beneden!

WERNER- 50 jaar geleden lag die naar boven!

MIMI- (Kordaat) Nu niet!

(Werner draait het bedkussentje om.)

WERNER- Kunnen wij er nu aan beginnen?

MIMI- Het bed lijkt mij in orde.

WERNER- Vooruit dan! De gang op!

(Werner houdt de gangdeur open voor Mimi. Beiden begeven zich naar de gang. De deur gaat dicht. Gestommel. De deur gaat opnieuw open. Met heel veel moeite en gekreun draagt Werner Mimi naar binnen.)

WERNER- (Hijgend) Ik zie niet, waar ik loop!

MIMI- Als jij ergens tegenaan loopt, voel jij dat wel! Als jij mij maar niet laat vallen!

WERNER- (Buiten adem) Zijn wij er bijna?

MIMI- Ik verwittig je wel!... Stop! De reiskoffers liggen in de weg!

WERNER- Ik moest die daar toch leggen van jou!

MIMI- 50 jaar geleden lagen die daar ook, en toen droeg jij mij terug naar de gang!

WERNER- (Buiten adem) Deze keer ga jij maar te voet!

MIMI- Niets van! Wij doen net als 50 jaar geleden!

WERNER- (Totaal op) Als ik je laat vallen, is het je eigen schuld!

(Met de grootste moeite brengt Werner Mimi weer naar de gang. Als hij alleen terug binnenkomt, wrijft hij over zijn zere byceps.)

WERNER- (Meer voor zichzelf) Zij is geen 25 maar 35 kilo zwaarder dan toen!

(Hij bezielt de reiskoffers.)

- WERNER- Eerst moest ik ze erop zetten, en nu weer eraf! Waarvoor is dit nodig? Enkel en alleen om mij voor de gek te houden!
- MIMI- (Off) Gaat het?
- WERNER- Als ik ze laat vallen, hoor jij dit wel! (Roept richting gang) Waar heb ik die gezet 50 jaar geleden?
- MIMI- (Off) Voor het voeteneind!
- WERNER- (Nogal ironisch) Jij bent toch zeker?
- MIMI- (Off) Natuurlijk!
- (Met de nodige moeite brengt Werner de beide koffers naar het voeteneind.)
- WERNER- (Meer voor zichzelf) Nu staat er toch niets meer, waarvoor zij mij nog eens kan terugsturen? Zij zou er nogal een deugd aan beleven!
- MIMI- (Off) Duurt het nog lang?
- (Weer begeeft Werner zich met tegenzin naar de gang. Hij keert terug met Mimi in zijn armen. Zijn tred wordt alsmaar meer onzeker.)
- WERNER- (Buiten adem) Hopelijk geraken wij nooit aan onze diamanten bruiloft!
- MIMI- Voorzichtig!
- WERNER- 50 jaar geleden zei jij dit pas veel later!
- (Boos kijkt hij om naar de koekoeksklok.)
- WERNER- Net toen die lorejas daar van zijn oren begon te maken!
- (Werner botst tegen de zijsponde van het bed.)
- MIMI- (Erg geschrokken) Pas toch op!
- (Beiden tuimelen op het bed.)
- MIMI- (Geschrokken en lastig) Wat doe jij?
- WERNER- Net hetzelfde als 50 jaar geleden!
- MIMI- Toen ging dit heel wat zachter!
- WERNER- Da's mogelijk! (Plagerig) Wij gaan eraan beginnen, Mimi!
- MIMI- (Bang) Voorzichtig!
- WERNER- Ja, roep maar! 't Zal nodig zijn!

(Nog even draait Werner zich om naar de koekoeksklok.)

WERNER- (Wat triomfantelijk) Jij staat nu stil! Deze keer ga jij mijn plezier niet weer in de weg staan, ambetanterik!

(Werner draait zich naar Mimi.)

WERNER- (Triomfantelijk) Hier gaan wij, Mimi!

(Werner stort zich op Mimi. Hij begint haar onstuimig te kussen. Thomas Jägermeister steekt zijn hoofd door de gangdeuropening.)

THOMAS- Koekoek!

WERNER- (Schreeuwt het uit) Neen!!!

(Mimi en Werner komen meteen recht.)

THOMAS- Stoor ik?

MIMI- (Streng) Wie ben jij?

THOMAS- (Vriendelijk) Hetzelfde meende ik jullie te vragen.

MIMI- Wat doe jij hier in onze kamer?

THOMAS- (In zijn nopjes) In "jullie" kamer?

MIMI- Wij hebben hier gehuurd!

THOMAS- Aha! Jij geeft dit toe? Mijn naam is Thomas Jägermeister!

(Thomas toont zijn pasje.)

THOMAS- Ik ben sociaal controleur. Ik ga momenteel na, of dit hotel in orde is met al zijn sociale verplichtingen;

(Tot Mimi) Jouw naam, alsjeblieft?

(Koppig zwijgt Mimi.)

THOMAS- (Tot Werner) Jouw naam, alsjeblieft?

(Erg onwennig beziet Werner Mimi.)

WERNER- Werner Severeyns.

THOMAS- Jullie huren deze kamer?

WERNER- ... Ja.

THOMAS- Jullie staan hier nochtans niet ingeschreven. Kijk maar!

(Thomas toont Werner een papier.)

WERNER- Ik heb er 90,75 euro voor betaald.

THOMAS- Jij hebt al betaald? Mag ik dan het fiscale ticket even zien?

WERNER- Fiscale ticket?

THOMAS- Het officiële bewijs, dat jij hebt betaald.

WERNER- Ik heb er geen ontvangen.

THOMAS- (Wat geamuseerd) Dit kennen wij, mijnheer. Een hotelkamer huren in het zwart, en dan doen of men van toeten noch blazen weet!

(Geamuseerd wijst Thomas naar Mimi.)

THOMAS- Wie is zij?

WERNER- ... Mimi.

THOMAS- (Geamuseerd) Je eigen vrouw?

MIMI- (Erg verontwaardigd) Wat denk jij wel van ons?

THOMAS- Dagelijks kom ik de raarste situaties tegen, mevrouw, zelfs in een gemeente zoals deze hier. Moesten jullie weten wie er hier vannacht zoal met wie slapen, jullie zouden nogal ogen opentrekken!

MIMI- Het interesseert ons niet!

THOMAS- (Geamuseerd) Jullie hebben genoeg aan elkaar?

WERNER- Ja.

THOMAS- (Geamuseerd) Sorry, dat ik jullie hier zo-even ongewild bezig zag. Ik wist niet, dat het er op jullie leeftijd nog zo plezant aan toe kan gaan.

MIMI- (Erg lastig) Waarmee bemoei jij je eigenlijk?

WERNER- (Durft nu ook stoere taal spreken) Ja, waarmee bemoei jij je eigenlijk?

THOMAS- (Vriendelijk) Mag ik jullie identiteitskaarten?

WERNER- Waarvoor?

THOMAS- Voor het opstellen van een proces-verbaal!

WERNER- (Verontwaardigd) Wij hebben niets misdaan!

THOMAS- Jullie huren een hotelkamer in het zwart!

WERNER- Dat hebben wij niet gedaan! Wij hebben btw betaald!

MIMI- Als dit hotel ons niet inschrijft, is dit toch niet onze schuld!

THOMAS- Sorry, jullie moeten mij een fiscaal ticket kunnen voorleggen als bewijs.

WERNER- Wij kregen er geen!

THOMAS- Aan wie hebben jullie betaald?

(De gangdeur gaat open. Een nogal koele en geraakte Elly komt naar binnen.)

ELLY- Ik kom het leeggoed van daarstraks terughalen.

THOMAS- (Meteen geïnteresseerd) Leeggoed?

ELLY- Van de champagne en de hapjes!

THOMAS- (In zijn nopjes) Jullie dronken hier champagne?

WERNER- Een paar glaasjes.

THOMAS- Het fiscale ticket, alsjeblieft!

WERNER- Ik heb er geen.

THOMAS- Ook al in het zwart? Dit wordt voor jullie een gepeperd proces-verbaal!

ELLY- Waar is het leeggoed?

WERNER- In de badkamer.

(Elly wil meteen naar de badkamer.)

THOMAS- Halt! Voorlopig geen bewijsmateriaal opruimen!

MIMI- Vraag aan haar, waarom zij ons niet heeft ingeschreven!

THOMAS- Dit is niet de taak van het kamermeisje!

MIMI- Zij heeft ons geld ontvangen!

THOMAS- Aha! (Tot Elly) Waarom?

ELLY- Ik heb niets ontvangen!

MIMI- (Kwaad) Hoe durf jij?!

WERNER- (Wijst) Zij heeft het weggeborgen in die zak van haar schortje!

THOMAS- (Tot Elly) Mag ik even controleren?

Elly- Neen!

WERNER- 90,75 euro!

THOMAS- (Tot Elly) Jij hebt dit geld dus nog op zak?

(Elly zwijgt beschaamd.)

THOMAS- Waarom gaf jij het niet aan mevrouw hier beneden?

(Elly zwijgt.)

THOMAS- Jij was van plan, het voor jezelf te houden? Dit is diefstal, dit weet jij toch? (Tot Elly) Je identiteitskaart, alsjeblieft!

ELLY- Die heb ik niet op zak.

THOMAS- Dan moet ik je hier houden, tot iemand anders mij deze identiteitskaart heeft bezorgd. Heb jij een gsm op zak?

ELLY- Neen.

WERNER- Jij kan de mijne gebruiken!

THOMAS- (Tot Elly) Bel je bazin!

ELLY- (Bang) Neen, mijnheer de controleur! Vertel alsjeblieft niets aan mijn bazin! Anders zet zij mij meteen aan de deur!

THOMAS- Sorry, maar ik zie nooit iets door de vingers! Wie haar gat verbrandt, moet op de blaren zitten!

ELLY- Mijn vriend en ik staan op het punt te trouwen. Hij is van goeude afkomst, en thuis hebben wij het alles behalve breed. Toch wil ik op hem een goede indruk maken. Daarom probeer ik af en toe een paar euro bij te verdienen.

THOMAS- Sorry, juffrouw, die vriend van jou interesseert mij niet. Jij had beter moeten weten.

WERNER- Ik vind het heel schoon van haar. Alleen had zij iemand anders moeten afzetten in plaats van ons.

THOMAS- Bel je bazin!

ELLY- Neen!

(Meteen gaat zij op de kist zitten huilen. Zij droogt haar tranen met haar schortje.)

THOMAS- Zelfs de heetste tranen kunnen mij niet vermurwen, juffrouw.

(Werner heeft duidelijk medelijden. Hij biedt Elly zijn zakdoek aan.)

WERNER- Heb jij geen zakdoek? Gebruik de mijne dan maar.

MIMI- (Lastig) Werner, da's een propere van deze morgen!

(Ergens begint er iemand te snurken. Op Elly na bezien de anderen mekaar verrast.)

THOMAS- Wat is dat? Vanwaar komt dat geluid?

WERNER- Het komt precies van onder dat laken daar op de sofa!

(Thomas begeeft zich naar de sofa. Ietwat onzeker haalt hij met een ruk het laken eraf! Op de sofa ligt professor Elias te snurken.)

THOMAS- (Plots beschuldigend tot de anderen) Aha! Hier lo-geert er nog een! Waarom hebben jullie mij hier niets van verteld?

WERNER- Wij wisten zelf van niets!

THOMAS- (Gelooft hen niet) Dat zal wel! Wie is hij?

MIMI- Vraag hem dit zelf!

THOMAS- Dit zal ik!

(Resoluut stapt Thomas op professor Elias toe. Hij schudt hem wakker.)

THOMAS- Hé, makker! Word eens wakker!

(Elias komt halveling recht. Hij geeuwt. Hij is nog niet helemaal nuchter.)

ELIAS- Wat gebeurt er hier?

THOMAS- Wie ben jij?

ELIAS- Professor Elias!

THOMAS- Wat doe jij hier?

ELIAS- (Begint weer het gekende liedje) Ik kom van een wetenschappelijk congres. Ik heb daar een lezing gehouden over "De configuratie van de groep"! In elke groep vinden wij een fijn geweven netwerk van sociale betrekkingen met een gecompliceerd en wisselend spel van sympathie en antipathie, van contact en isolement. Zal ik jullie dit even verduidelijken?

THOMAS- (Vlug) Laat maar! Vertel ons liever, wat jij hier doet in deze kamer!

ELIAS- Slapen natuurlijk! Ik heb hier gehuurd!

MIMI- (Verontwaardigd) Jij ook al?

(Allen bezien nu Elly.)

ELLY- Niet aan mij! Hier zit ik voor niets tussen!

THOMAS- Ook jij staat hier niet ingeschreven!

ELIAS- De universiteit heeft dit geregeld samen met de organisatoren van het congres.

(Plots ziet Elias Elly. meteen stapt hij op haar toe. Hij gaat naast haar zitten.)

ELIAS- (Enthousiast) Jij bent de beloofde hostess!

ELLY- Blijf met je poten van mijn lijf!

THOMAS- Zij is het kamermeisje.

ELIAS- Mijn hersenen beginnen weer stilaan te werken. Wacht eens even! Toen ik daarstraks deze kamer binnenkwam, zat de beloofde hostess daar achter die paravent. Ik vroeg haar, zich uit te kleden. Ik stelde zelfs voor, haar hierbij te helpen. Maar zij vluchtte de kamer uit!

(Werner doet Thomas teken, dat professor Elias niet goed bij zijn verstand is.)

ELIAS- Ik ben haar nog nagelopen! Vergeefs! Toen ik hier terugkwam, stonden die twee hier (Werner en Mimi) volop ruzie te maken rond mijn bed. Zij had hem daar naar het schijnt betrapt met een andere vrouw. Geen van beiden hadden zij oog voor mij. Van miserie ben ik dan maar onder dit laken gekropen! Meteen ben ik daar in slaap gevallen.

THOMAS- (Tot Mimi en Werner) Klopt dit van dat overspel en die ruzie?

WERNER- (Vlug) Wij weten van niets, hè Mimi!

MIMI- Natuurlijk niet! Overspel? Zoiets zou bij mijn man zelfs niet opkomen!

WERNER- Van de aanwezigheid van die man daar onder dat laken waren wij al evenmin op de hoogte!

MIMI- Als wij dit hadden geweten, had Werner hem meteen aan de deur gegooid!

THOMAS- (Tot Elias) Mag ik je identiteitskaart?

ELIAS- Waarom?

THOMAS- Ook jou wil ik grondig controleren!

MIMI- Jij hoort toch, dat die vent heeft gedronken!

THOMAS- Daarom juist denk ik, dat hij een echte professor is.

(Professor Elias geeft Thomas zijn identiteitskaart.)

THOMAS- Als deze kaart niet is vervalst, is hij inderdaad professor.

MIMI- Dit geeft hem nog niet het recht, ons hier te komen lastigvallen!

THOMAS- (Geamuseerd) Verbergen jullie hier misschien nog van die rare gevallen?

(Langzaam komt Dalida recht in de linnenkar. Zij heeft daar weer liggen slapen onder een laken. Zij geeuwt.)

DALIDA- Dit dutje heeft mij ferm deugd gedaan!

(Zij kijkt naar de koekoeksklok.)

DALIDA- (Geamuseerd) Die koekoek is nog luier dan ik! Hij is nog altijd niet van plan, aan het werk te gaan.

(Plots merkt zij de aanwezigheid van de anderen.)

DALIDA- Wat doen jullie hier?

THOMAS- Wat doe "jij" hier?

DALIDA- ... Ik controleer het beddengoed: lakens, slopen,...

THOMAS- Daarvoor ga jij erin liggen?

DALIDA- Het linnen onderaan in de kar moet ook worden gesorteerd!

THOMAS- (Nogal ironisch) Jij lag daar toch niet te slapen?

DALIDA- (Vol overtuiging) Neen!

THOMAS- Ik ben hier al ruim een half uur, mevrouw. En al die tijd moet jij daar tussen dat beddengoed hebben gelegen. Wie ben jij?

DALIDA- (Stoer) Wie ben jij?

THOMAS- Thomas Jägermeister, sociaal controleur. Ik ben hier voor de controle van het hotel- en restaurantpersoneel.

DALIDA- Oei!

THOMAS- Wie ben jij?

DALIDA- Dalida Bouton, de poetsvrouw.

(Thomas raadpleegt even zijn papieren.)

THOMAS- Volgens het werkschema van je bazin had jij 25 minuten geleden al moeten stoppen met werken.

- DALIDA- (Erg verrast) Heb ik zolang geslapen?
- THOMAS- Jij weet dat het is verboden, niet vooraf genoteerde overuren te maken?
- DALIDA- Ik kon toch niet vooraf weten, dat ik mij ging verslapen!
- THOMAS- Doe jij dit vaker, in die linnenkar een uiltje gaan vangen?
- DALIDA- De verloren werktijd doe ik achteraf telkens bij, mijnheer. Dit merk jij nu toch.
- THOMAS- (Geamuseerd) Jij slaapt hier dus vaker?
- DALIDA- De boog kan niet altijd gespannen zijn.
- THOMAS- (Geamuseerd) Erg gespannen leek hij inderdaad niet!
- DALIDA- Jij moet dit begrijpen, mijnheer. Ik ben getrouwd met Selahattin, een Turk. Hij houdt mij de hele nacht wakker!
- THOMAS- Waarvoor?
- DALIDA- Jij mag één keer raden!
- ELIAS- Geen beledigingen aan onze allochtone medemens!
- DALIDA- Absoluut niet, mijnheer. Ik heb een man uit duizend! Ik wou, dat iedere vrouw er zo een had.
- THOMAS- (Geamuseerd) Alleen dat hij nogal... van de hevige kant is?
- DALIDA- Als ik met een man van hier was getrouwd, had mij dit evenzeer kunnen overkomen.
- ELIAS- Volgens de theorie van mijn collega professor Duyker zit die kans er dik in.
- DALIDA- Als ik soms andere vrouwen bezig hoor, die nacht na nacht tegen de rug van hun slapende, snurkende man liggen aan te kijken...! Geef mij dan maar onze Selahattin!
- THOMAS- Heb jij kinderen?
- DALIDA- Twaalf!
- THOMAS- En jij gaat nog iedere dag werken?
- DALIDA- Om thuis de deur uit te zijn! Begrijp jij nu, dat ik "hier" al eens een dutje wil doen?
- THOMAS- Begrijpen wel, maar ik kan het niet toelaten!

- DALIDA- Als ik ben uitgeslapen, werk ik nadien eens zo hard!
Dit is toch in het belang van mijn bazin!
- THOMAS- Sorry, mevrouw, maar op dit ogenblik ben jij bezig met
het presteren van onwettige overuren! Je indentiteits-
kaart!
- DALIDA- Die heb ik nooit op zak!
- THOMAS- Dit is wettelijk verplicht!
- DALIDA- Met 12 kinderen in huis is die kaart altijd zoek!
(De gangdeur gaat open. Gitte verschijnt.)
- WERNER- (Nogal ironisch) Zoveel bezoek ineens zien wij thuis
zelden of nooit, Mimi.
- MIMI- (Streng tot Werner) Kom hier bij mij staan!
- WERNER- (Onwennig) Waarom?
- MIMI- (Scherp) Jij herinnert je haar toch nog?
- WERNER- Deze keer ziet zij er rustiger uit.
- MIMI- (Streng) Hier!
(Werner gaat nu naast Mimi staan. Glimlachend en iet-
wat uitdagend is Gitte intussen tot bij Thomas gena-
derd.)
- GITTE- (Poeslief) Dag, schat!
- THOMAS- (Lichtjes gevleid) Ik heb niet de eer, jou te kennen.
- GITTE- Ik ben je bestelling.
- THOMAS- Mijn bestelling?
- GITTE- Jij bent hier op bezoek?
- THOMAS- Ja, dit is nodig! Wie ben jij?
- GITTE- (Lief) Zeg maar Gitte.
- THOMAS- Wat doe jij hier?
- GITTE- (Ietwat nadrukkelijk) Ik kom voor jou!
- THOMAS- Wat wil jij van mij?
(Gitte port hem onverwacht wat in de heup.)
- GITTE- (Lief) De vraag is, wat jij van mij wil!
- THOMAS- Je identiteitskaart!

GITTE- (Lachend) Da's een goeie!

THOMAS- Jij durft mij uitlachen? Wie denk jij, dat ik ben?

GITTE- Dit zie je toch zo, aan die paperassen onder je arm!

THOMAS- (Aandringend) Wie?

GITTE- Professor Elias natuurlijk!

ELIAS- Dat ben ik!

GITTE- (Wat verrast) Jij?

ELIAS- Inderdaad!

GITTE- (Tot Thomas) Sorry, klein misverstand!

(Meteen wil Gitte naar Elias.)

THOMAS- Hier blijven jij! Ik ben Thomas Jägermeister, sociaal controleur! Wat doe jij hier?

GITTE- Ik zoek professor Elias.

THOMAS- Waarvoor?

GITTE- (Wat plagerig) Nu word jij wat nieuwsgierig!

THOMAS- Ik heb zo'n vermoeden!

GITTE- (Vriendelijk) O ja?

THOMAS- Ik controleer alle personen, die hier op dit ogenblik aan het werk zijn.

GITTE- (Vriendelijk) Ik ben hier niet aan het werk.

THOMAS- Nog niet!

ELIAS- (Tot Gitte) Jij hebt mij toch gevonden?

GITTE- Na lang zoeken. Ik heb de hele tijd voor jouw kamer staan wachten.

ELIAS- (Wijst) Hier bij de deur?

GITTE- Een verdieping lager!

ELIAS- (Plots) Dit is hier toch de tweede verdieping?

GITTE- De derde!

ELIAS- Serieus? Dan moet ik mij daarstraks met mijn zatte botten erg hebben vergist. Nu begrijp ik, waarom deze kamer er plots zo anders uitziet! (Enthousiast tot Gitte) Einde goed, alles goed! Kom, wij gaan naar beneden,

naar "mijn" kamer!

THOMAS- De juffrouw blijft voorlopig hier! Ik wil weten, wat zij hier doet!

ELIAS- (Plots) Juffrouw Gitte is een van mijn studentinnen aan de universiteit!

THOMAS- (Ongelovig) En zij herkende jou niet eens?

ELIAS- Zij komt maar uiterst zelden naar de lessen. Hierdoor heeft zij nu nogal wat problemen met "mijn" vak, de sociale psychologie! Zij komt voor privé-lessen!

THOMAS- (Nogal ironisch) Op jouw slaapkamer?

ELIAS- (Geamuseerd) Daar worden wij het minst gestoord!

THOMAS- (Tot Gitte) Mag ik even controleren, welke cursussen jij daar in je tas hebt zitten?

GITTE- (Vriendelijk) Dit is privé.

WERNER- (Geamuseerd) Ik denk eerder negligé!

MIMI- (Kwaad) Werner!

THOMAS- Ik denk, dat mijnheer gelijk heeft. Ook jullie beiden blijven voorlopig hier!

(Thomas kijkt vluchtig de kamer rond.)

THOMAS- (Droogweg) Wie zit er achter die paravent?

(Allen bezien wat verast de paravent. Alleen Werner is zo dom te gaan kijken.)

WERNER- Niemand!

THOMAS- En in die kleerkast?

(Deze keer aarzelt Werner even. Uiteindelijk kan hij zijn nieuwsgierigheid niet meer bedwingen. Voorzichtig opent hij de kast. Betrapt stapt Xavier langzaam uit de kleerkast.)

ELLY- (Totaal verrast) Xavier!?!

XAVIER- (Koeltjes tot de anderen) Hoy!

THOMAS- Wie is hij?

ELLY- Onze chef-kok!

THOMAS- (In zijn nopjes) Aha! Ongetwijfeld is ook hij niet in orde met het opgegeven werkschema!

(Thomas controleert dit werkschema.)

ELLY- (Tot Xavier) Wat deed jij in die kleerkast?

THOMAS- Zich voor mij verbergen, juffrouw. Waar ik ook kom, overal tref ik weggevlucht personeel aan... op de gekste plaatsen.

ELLY- Xavier is in orde!

THOMAS- (Blijkbaar ontgoocheld) Inderdaad. Waarom kroop jij dan in die kleerkast?

ELLY- Dat vroeg ik hem toch!

THOMAS- Ik stel hier de vragen, juffrouw! (Tot Xavier) Waarom?

XAVIER- Als kok krijg ik geregeld last van pijn in mijn rug en mijn schouders. Die pijn is vaak niet uit te houden. Daarom kom ik af en toe eens wat uitrusten op dit bed.

THOMAS- Jij lag hier niet op bed, jij zat daar in die kleerkast!

XAVIER- Ik hoorde volk deze richting uit komen. Om deze mensen niet te storen, ben ik maar vlug in die kleerkast gekropen.

WERNER- Zat jij hier heel de tijd?

MIMI- (Verontwaardigd) Maar dan heeft hij...!

WERNER- Zo zou hij hier nog hebben gezeten, als wij straks onze huwelijksnacht aan het overdoen zijn!

MIMI- (Verontwaardigd) Ik mag er niet aan denken!

ELLY- (Tot Xavier) Haast je maar naar de keuken! Onze bazin vervangt jou daar! Zij is razend!

THOMAS- Ik geef hier de bevelen, juffrouw! Mijnheer blijft hier, tot ik ook hem grondig heb gecontroleerd!

XAVIER- (Opgewonden) Mijn bazin is razend!

THOMAS- En dan? Ik zie geen enkele reden voor jouw plotse haast. Zonder mij had jij nog altijd in die kleerkast gezeten. Wil er eens iemand die kist opendoen?

ELLY- Waarom?

WERNER- (Dom) Zit daar nog iemand in?

THOMAS- (Zelfzeker) Wedden?

(Wat aarzelend maar benieuwd gaat Werner naar de kist. Voorzichtig doet hij ze open. Ze is leeg.)

WERNER- (In zijn element) Deze keer ben jij verkeerd, makker!

(Plots een bons in de kleerkast. Iemand roept "Au!" Aarzelend maar benieuwd gaat Werner de kleerkast open-doen. Hij zoekt nogal grondig in de kast. Plots schrikt hij terug.)

WERNER- Er zit nog iemand in... Helemaal achteraan in het hoek-je!

(Xavier begeeft zich naar de kleerkast. Hij helpt Mercedes eruit. Deze laatste voelt aan haar knie.)

MERCEDES- (Klagerig) Ik stootte mijn knie andermaal.

THOMAS- (Totaal verrast) Mercedes!?!

MERCEDES- Thomas!

WERNER- (Tot Thomas) Ken jij haar?

THOMAS- Zij is mijn vrouw! Wat doe jij hier in die kleerkast?

MERCEDES- Ik kwam, om hem (Xavier) te masseren!

THOMAS- Wanneer?

MERCEDES- Vanmiddag.

THOMAS- En jij bent nog altijd hier?

MERCEDES- Toen ik na afloop wou vertrekken, stootte ik mijn knie tegen dat bed.

XAVIER- Zij kon niet meer op haar been steunen!

DALIDA- (Geamuseerd) En toen heb jij haar in die kast geholpen?

WERNER- (Ernstig tot Thomas) Is zij wel in orde met haar werkschema?

THOMAS- (Onwennig) Neen.

WERNER- (Tot Thomas) Onmiddellijk een gepeperd proces-verbaal opstellen!

THOMAS- Wat deed jij in die kleerkast?

XAVIER- Mercedes kon haar knie niet meer plooien. Ik wou voor haar een dokter halen. Maar intussen mocht zij hier niet worden gezien.

THOMAS- Wat is er met die knie?

MERCEDES- Ik vrees, dat zij wat uit de kom is. Kijk maar!

(Mercedes plooit haar knie. Zijzelf is nog het meest verrast.)

XAVIER- Hoe kan dit?

MERCEDES- Ik stootte ze voor de tweede keer. Wellicht is ze terug in de kom geschoten.

DALIDA- (Geamuseerd) Als het er op aankomt ons uit de slag te trekken, zijn wij vrouwen toch vindingrijk!

THOMAS- (Tot Mercedes) Dit had ik nu van jou allerminst verwacht!

MERCEDES- Er is niets gebeurd!

THOMAS- Jij werkte hier in het zwart!

MERCEDES- (Opgelucht) Oh, dat?

WERNER- (Enthousiast) Zet haar maar op de bon!

THOMAS- Zelfs de beste controleur moet al eens iets door de vingers kunnen zien.

ELLY- Ah neen! Iedereen gelijk voor de wet!

DALIDA- Ah ja! Iedereen gelijk voor de wet!

THOMAS- Oké! Ik zal mijn goed hart nog eens tonen. Maar maak dan vlug, dat jullie hier allemaal weg zijn! En pas goed op voor de volgende keer!

ELIAS- (Tot Gitte) Wij gaan meteen beginnen met die privé-lessen!

GITTE- (Dubbelzinnig) Ik leg mij hierbij neer!

ELIAS- (Enthousiast) Ik voel mij in vorm!

GITTE- (Geamuseerd) Dit zal nodig zijn!

(Professor Elias hangt Gitte in de arm.)

ELIAS- (Enthousiast) Het leven kan mooi zijn, zelfs voor een professor!

(Gearmd en naar elkaar glimlachend stappen zij de kamer uit.)

DALIDA- (Geamuseerd) Nu heb ik toch spijt, dat ik nooit universiteit heb gedaan. Privé-lessen!

ELLY- (Nogal onvriendelijk tot Werner) Kan ik nu afruimen?

WERNER- Het leeggoed staat in de badkamer.

(Meteen begeeft Elly zich naar de badkamer.)

MIMI- (Tot Dalida) Jij bent ook blij, dat jij naar huis kan? Je twaalf bloedjes van kinderen zitten ongetwijfeld ongeduldig op jou te wachten.

DALIDA- Zij zo niet, maar onze Salahattin!

MIMI- (Fluisterend) Is hij echt zo...?

DALIDA- (Vol overtuiging) Jij hebt daar geen gedachte van! Maar ja, ik ben dit nu gewoon. Salut!

(Dalida vertrekt. Mimi kijkt haar medelijdend na.)

MIMI- Arme mevrouw!

(Ook Mercedes en Xavier beginnen nu te fluisteren.)

XAVIER- Jij bent dus getrouwd?

MERCEDES- Ja.

XAVIER- Dit had jij mij wel mogen vertellen!

MERCEDES- Jij bent toch ook getrouwd!

XAVIER- Da's wat anders!

MERCEDES- Da's juist hetzelfde! Of heb jij daar misschien hinder van ondervonden?

(Thomas komt contact met hen zoeken.)

THOMAS- Waarover hebben jullie het?

XAVIER- Over haar knie.

MERCEDES- Die is weer helemaal in orde.

THOMAS- (Tot Xavier) Als jij nog ooit massage nodig hebt, regel dit dan met mij. Ik stel haar werkschema op.

XAVIER- (Mercedes ietwat scheef beziend) Hierover moet ik nog eens nadenken!

THOMAS- (Ietwat fier) Mijn vrouw kent haar stiel!

XAVIER- (Dubbelzinnig) Dit heb ik ondervonden!

THOMAS- Haast je nu maar naar je keuken!

(Xavier wil vertrekken.)

MERCEDES- Tot ziens.

XAVIER- (Ietwat aarzelend) Wij zullen zien.

(Meteen is Xavier de kamer uit. Elly komt met het leeg-goed uit de badkamer. Zij passeert Mimi, maar gunt haar nauwelijks een blik.)

WERNER- (Geamuseerd tot Elly) Voor gratis champagne was hij uitstekend!

(Elly is nu bij de gangdeur.)

THOMAS- (Roept haar na) Hela! Zou jij deze mensen hun geld niet teruggeven?

ELLY- (Kortaf) Zodra zij mij die champagne hebben teruggegeven!

(Meteen is Elly verdwenen.)

WERNER- Zo ineens loopt het hier leeg.

MIMI- Gelukkig maar!

THOMAS- Wij moeten ook eens opstappen. Mijn vrouw moet erg moe zijn, van zolang in die kleerkast te hebben gezeten.

WERNER- (Lichtjes geamuseerd) Hadden jullie wel genoeg adem, met zijn tweeën zo dicht bijeen in die kleerkast?

MERCEDES- Ik ondervond meer last van die mottenballen!

THOMAS- Nog een gezellige avond hier onder jullie beidjes!

WERNER- (Enthousiast) Jij mag gerust zijn!

MIMI- Wel thuis, allebei!

(Thomas en Mercedes vertrekken. Meteen begint Mimi de kamer te controleren.)

WERNER- Wat zoek jij?

MIMI- Ik wil er zeker van zijn, dat er hier nergens nog iemand zit verstopt!

WERNER- Die controleur heeft zijn werk grondig gedaan! Voor de rest van de avond zijn wij hier met zijn beidjes.

MIMI- Ik hoop het!... Waar waren wij gebleven? Met onze huwelijksnacht?

WERNER- (Opgewonden) Ik draag je hier niet meer opnieuw naar binnen!

MIMI- Jij was tegen die sponde gelopen, en nu lagen wij hier op bed!

WERNER- (Enthousiast) Ik stond net op het punt, jou te kussen!

MIMI- Dat was al gebeurd!

- WERNER- Niet waar!
- MIMI- (Vermanend) Op je gouden huwelijksnacht spreek je je vrouw niet tegen! Wij doen verder!
- WERNER- (Enthousiast) Ik ging je uitkleden!
- MIMI- (Verbeterd) Jij "wou" mij uitkleden! Maar toen riep de koekoek! Ik stond recht,... ging naar mijn reiskoffer,... deed die open,... en haalde er mijn nachthemd uit. Hiermee verdween ik achter de paravent.
- (Telkens heeft Mimi de daad bij het woord gevoegd.)
- WERNER- (Enthousiast) Ik kwam je na, om je te helpen!
- MIMI- Maar ik stuurde je meteen terug!
- WERNER- Ontgoocheld liet ik mij op het bed vallen. Luidop las ik, wat er op het bedkussentje stond: "God is liefde"! Een uur lang heb jij mij hier dan liggen uitleggen, wat deze spreuk allemaal inhield!
- MIMI- Ik had dit ooit gehoord van mijn nonkel Pancraas. Jaren lang was hij missionaris in Kongo. Ik heb die uitleg altijd goed onthouden, ik ga hem je dadelijk opnieuw vertellen.
- WERNER- (Vlug) Laat maar!
- MIMI- Wij doen net als 50 jaar geleden!
- WERNER- (Met een diepe zucht) Jezus!
- (Mimi komt nu van achter de paravent. Zij draagt een lang nachthemd tot haast op de grond.)
- MIMI- (Enthousiast) Mijn nachthemd van 50 jaar geleden! Ik heb het al die tijd zorgvuldig bewaard voor nu! Hoe vind je het?
- (Werner antwoordt niet meer.)
- MIMI- Hoe vind je het, Werner? Jij bent toch nog niet in slaap gevallen? Ik moet je nog heel de uitleg geven over nonkel Pancraas!
- (Mimi probeert Werner wakker te schudden.)
- MIMI- Word wakker, Werner! Hé, word wakker!... Net als 50 jaar geleden! Toen was hij ook tijdens mijn mooie verhaal in slaap gevallen! Ik weet, dat ik hem 50 jaar geleden door de schuld van die koekoek wat te kort heb gedaan. Ik meende dit nu eindelijk goed te maken, door het slot wat te veranderen. Deze keer meende ik hem zijn zin te laten doen. En dan krijgen wij dit!

(Mimi grijpt het bedkussentje.)

MIMI- (Lastig en ontgoocheld) Net als toen moet ik mij met dit bedkussentje bezighouden!

(Zij trekt het bedkussentje zachtjes tegen zich aan. Plots leest zij de tekst op het bedkussentje.)

MIMI- Bah! Wat een schunnigheid!

(Zij slingert het bedkussentje door de kamer.)

MIMI- (Erg opgewonden) Ik was nog liever getrouwd met die Selahattin! Dan wist ik ten minste, waar ik aan toe was!

(Meteen keert zij zich bruusk met de rug naar Werner. Met een ruk trekt zij het deksel naar zich toe.)

WERNER- (Slaapdronken) Slaap wel.

MIMI- (Boos en zonder omkijken) Val dood!
